

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 116

Een drama uit de groote wereld

10 Cents
België 25 Centimes

Een trek van groote voldoening verscheen op zijn gelaat, nu hij in de rechthoekige opening een precies daarin passend doosje ontdekte.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden. —

Een hertogin in zicht.

Lord Lister, alias John C. Raffles, de Groote Onbekende, legde de „Times” neer, nadat hij bijna een half uur lang de laatste nieuwtjes uit Engeland had zitten lezen.

En terwijl hij zijn kop koffie aan den mond bracht, sprak hij tot Charly Brand, zijn vriend en secretaris:

„Willy Montglad heeft weer eens tienduizend pond in zijn club verloren.”

„Willy Montglad,” antwoordde zijn metgezel aan de ontbijttafel, die inmiddels zijn derde sneedje geroosterd brood boterde en met een lachje opzag naar zijn knappen overbuurman, „was altijd door den speeldiivel bezeten. Hij zal zichzelf en zijn ouden vader geheel ruïneeren.”

„Als de oude man dat tenminste niet reeds lang is,” voegde lord Lister eraan toe.

„Ik geloof niet,” meende Charly, „dat hier in Holland zoo grof gespeeld wordt. Na Monte Carlo geloof ik wel, dat in de Londensche clubs.....”

Hij voltooide zijn zin niet, want na een bescheiden tikken op de deur was James, de vertrouwde huisknecht, binnengekomen en bracht op een zilveren blad de pas aangekomen brieven.

Eén daarvan, gesloten in een groote gele enveloppe, was gericht aan Charly, de andere waren bestemd voor graaf Van Haaren, onder welchen naam Raffles eenige maanden geleden een prachtige villa in een der buitenwijken van Amsterdam had gehuurd.

Met een smal pennemeisje sneed Charly voorzichtig

het couvert open en nadat hij den brief, dien het bevatte, vluchtig had doorgelezen, riep hij op vroolijken toon uit:

„Goed nieuws, Edward! Raad eens wat?”

„Glimlachend keek lord Lister zijn jongen vriend aan.

„Dat is moeilijk te raden, zelfs voor mij. Een erfenis soms?”

„Ja, waarempel, een erfenis! Ik ben erfgenaam van een oudoom, van oom Willibald Brand!”

Dit zeggende overhandigde Charly den brief aan zijn vriend en terwijl hij vol grappigen trots, de beide handen in de broekzakken en het blonde, jongensachtige hoofd eenigszins achterovergeworpen, voor lord Lister ging staan, vervolgde hij:

„Ik wist het wel, Edward, dat ik nog eenmaal schatrijk zou worden! Vijfduizend pond heeft de oude baronet mij nagelaten; denk eens, Edward, vijf duizend pond! Dat is in Hollandsche munt de kapitale som van zestigduizend gulden! Ik weet niet, wat ik met al dat geld zal doen!”

Glimlachend keek de Groote Onbekende op en zijn vriend de blanke, smalle hand toestekende, antwoordde hij:

„Ik wensch je geluk met dat buitenkansje, boy! Allereerst zul je nu, om aan de noodige formaliteiten te voldoen, even naar Engeland moeten oversteken. Onderweg kunnen we dan eens overleggen, op welke

wijze jij je onmetelijke rijkdommen het best kunt besteden."

Charly lachte hartelijk.

„Dus je bent van plan om mij te vergezellen?"

„Ja, ik verlang er naar, mijn geliefkoosde Londen weer eens terug te zien. Het is nu ruim een half jaar sinds we er voor het laatst een paar weken waren."

„Goed, Edward, wanneer zullen we gaan?" vroeg Charly, „dan kan ik James alvast de noodige bevelen geven. Nemen we hem mee?"

„Laat hem nog vandaag vertrekken. Hij kan dan zorgen, dat we ons vossenhol in Regentstreet een beetje behaaglijk vinden.

Maar vertel eens, boy, had die oom zooveel geld, dat-ie jou een kapitaaltje kon nalaten?"

„Ja zeker, Edward. Het was oom Willebald, de scheepskapitein. Heb ik je nooit verteld van de merkwaardige weddenschap, waaraan oom Willibald zijn kapitaal te danken heeft gehad?"

„Nee, mijn jongen, ik herinner mij niet, daarvan ooit iets te hebben vernomen. Als het een interessante geschiedenis is, houd ik me zeer voor dat verhaal aanbevelen."

„Ja, het is interessant en hoogst grappig tevens," antwoordde de jonge secretaris. „Luister maar, Edward! Het is gauw verhaald."

Lord Lister leunde op zijn gemak in zijn stoel achterover en Charly begon zijn vertelling:

„Zooals ik je reeds zei, was oom Willibald scheepskapitein en het was op een zijner reizen, welke hij naar Engelsch-Indië maakte, dat zich onder zijn passagiers een Londensch geneesheer bevond, die in opdracht van een vereeniging van zeer geleerde oudheidkundigen zich naar Egypte begaf.

De dokter moest daar een mummie zien machtig te worden.

De vereeniging, die hem had uitgezonden, was samengesteld uit zeer achtenswaardige mannen, die hun dagen en nachten aan wetenschappelijke onderzoekingen hadden gewijd en zij hadden hun geleerden broeder opgedragen om de mummie zoo mogelijk langs eerlijken weg te bemachtigen.

Hij mocht zich echter in geen geval door een verkeerde opvatting van het begrip eerlijkheid in zijn taak laten belemmeren.

De dokter had een blanco-chèque met de handteekening van den secretaris er op, in zijn portefeuille en hij had volmacht van de vereeniging om daar de som op in te vullen. die hem goed dacht.

Maar ofschoon hij een geleerd man was, was de dokter zeer zuinig van aard en hij vatte het stoute plan op om een mummie uit Egypte mee te brengen, die hemzelf niets zou hebben gekost.

Hij wist zeer goed, dat er een overvloed van mummies in de catacomben lagen.

„Niemand heeft iets aan die dingen," zoo redeneerde hij tot zichzelf, „en derhalve is het volstrekt geen inbreuk op de wet der eerlijkheid om er eentje mee te nemen — natuurlijk in het belang der wetenschap."

In den loop der jaren had de dokter ook het een en ander van het Arabisch geleerd en het kostte hem heel weinig moeite om drie Arabieren over te halen, hem in de berooving van een graftombe bij te staan.

Op een stikdonkeren nacht begaven zij zich op weg naar de catacombe van een Pasha en het gelukte hun werkelijk hun plan ten uitvoer te brengen.

De mummie, die zij hadden weten te bemachtigen, was geen bijzonder goed exemplaar.

Het dreigde elk oogenblik uit elkaar te zullen vallen, als er niet spoedig iets aan werd gedaan om het bijeen te houden.

Maar dit was juist een voordeel voor den genialen dokter. Het was een teeken van buitengewonen ouderdom en hij wreef zich van genoeg de handen bij de gedachte, aan het aanzienlijke bedrag, dat hij op de chèque zou invullen.

„Dit is de mummie van den Pharao," had een van de Arabieren den dokter verteld.

De dokter had te veel gezond verstand om een dergelijk verhaaltje te gelooven, maar hij overlegde bij zichzelf, dat het hem niet al te veel moeite zou kosten, zijn collega's in het vaderland van die gewichtige waarheid te overtuigen.

De Arabieren waren zoo handig geweest om tegelijk met de mummie ook de steenen kist mee te nemen.

Deze kist was ontegenzeggelijk een prachtig voorbeeld van antieke kunst en geheel bedekt met geheimzinnige hiërogllyphen.

Bovenop het deksel van de kist was een ruw gelaat geschilderd — een afbeelding van den dood.

De kleur had de tand des tijds weerstaan en het gelaat grijnsde den Engelschen dokter nog tegen, toen deze met onverholten voldoening op het resultaat van zijn zonderling avontuur neerzag.

„Een koningsmummie?" bromde hij in zichzelf, terwijl hij de steenen kist recht op zette.

„Goed, dan zal het ook een echte koningsmummie wezen! Ik zal er een inscriptie op maken, die in den

rook zwart laten worden en er dan in Engeland mee voor den dag komen.

De geleerde heeren collega's zullen verbaasd staan te kijken over mijn belangrijke vondst.

Ha, ik zie den straal van vreugde al, die de gezichten van mijn vrienden zal verlichten, wanneer zij dit staaltje van antieke kunst en antiek bederf onder de oogen krijgen."

Charly zweeg een oogenblik en keek zijn vriend glimlachend aan.

Toen vroeg hij:

„Nu, Edward, boeit mijn verhaal je of zal ik de rest maar liever vóór mij houden?"

„Ik ben geheel en al aandacht, beste jongen," antwoordde de Groote Onbekende, „vertel verder, hoe het afliep met dezen oudheidkundige en hoe die koningsmummie in verband staat met jouw erfenis?"

„Nog een oogenblik geduld, Edward, ik ben er bijna!" lachte Charly en toen vervolgde hij:

„De dokter had dien nacht een aangename droom. Hij vulde namelijk de blanco-chèque in voor een bedrag van honderdduizend gulden. Dit was wel geen geringe prijs, doch hij was er zeker van, dat zijn vrienden dat bedrag er met vreugde voor zouden betalen.

Maar, helaas! Op dien aangename droom zou een wreed ontwaken volgen.

Hij nam een passagebiljet voor den terugtocht en verstopte de mummie veilig in zijn hut.

Het was wel geen erg plezierig idee om zoo'n oud lijk in dezelfde ruimte te hebben, waar hij moest slapen, maar hij was met dat idee verzoend door de gedachte, dat het al zoo lang een lijk was geweest, dat zijn macht om onheil te stichten wel niet heel groot meer kon zijn.

Op een middag had er gedurende het diner een eigenaardig onderhoud plaats.

De kapitein — oom Willibald — vertelde van een zijner matrozen en sprak tot den dokter, die naast hem zat:

„U kent dien matroos Bilson toch wel, dokter?"

„Zeker," antwoordde de Engelsche geleerde.

„Die kerel heeft een eigenaardigheid," vervolgde de kapitein, „die men zelden aantreft in zoo sterke mate als bij hem."

„En dat is?"

„Hij kent absoluut geen vrees. Hij weet letterlijk niet, wat angst is!"

„Ik wed met u om een hoog bedrag," sprak de dok-

ter, terwijl een geheimzinnige glimlach op zijn gelaat verscheen, dat ik dien held van u bang heb gemaakt, eer we een dag verder zijn."

„Ik neem de weddenschap aan," sprak de kapitein, die zeker van zijn zaak meende te zijn, „maar dan ook om een flink bedrag."

„Uitstekend!" klonk het van des dokters lippen. „Laat ons zeggen, dat we om tienduizend wedden."

„Drömmels, dat is geen bagatel, maar top! Ik ga de weddenschap met u aan, dokter. Dus u zult onzen Bilson vrees aanjagen vóór morgen? Ik ben bang voor uw tienduizend gulden, dokter!"

Ik stel echter deze ééne voorwaarde, het moet een gepaste scherts blijven! Ik weet maar al te goed, hoe dergelijke zoogenaamde aardigheden soms ontaarden in roekeloosheid of baldadigheid."

„Zeker," zeide de dokter, „ik zal niet te ver gaan, ik zal zelfs niets tegen hem zeggen."

De weddenschap werd dus aangegaan en de belangstelling van alle passagiers was op den uitslag gericht.

Te drie uur 's nachts liep de dokter op het dek rond met een glimlach op het gelaat. Hij was er zeker van, zijn geld te zullen winnen en hij maakte het plan om voor zijn vrouw een prachtigen juweelen armband te koopen.

Juist toen de maan vol door een dik gordijn van wolken heenbrak, hoorde hij mijn oom, Bilson bevel geven, om den ankerketting uit het ruim te halen.

De dokter glimlachte en hij had al een opwekkend middel gereed, om Bilson weer bij te brengen, als deze soms flauw mocht vallen van schrik en angst.

De matroos ging het ruim in, maar de ketting was nergens te vinden. Hij zocht er op elke denkbare plaats naar, maar vond hem nergens.

Toen hij den kapitein dit kwam vertellen, beval deze hem, om in de raderkas te gaan kijken.

De matroos opende de deur.

De maan zond een stroom van zilverlicht naar binnen.

Wat zag hij daar recht voor zich staan?

Het was een zonderlinge gestalte, die daar in een soort van kist tegen den muur stond — zoowaar een mummie.

„O, ben jij de schurk, die den ankerketting verstopt heeft, zeg?" riep hij uit.

Zonder een woord meer te zeggen, of zich een oogenblik te bedenken, greep hij een groote ijzeren staaf van den grond op en sloeg er met zooveel geweld op

los, dat er van de koningsmummie niets meer overbleef, dan een hoopje waardeloos stof.

De dokter had ongeduldig op zijn triomf staan wachten, maar op deze ontkenning had hij geen oogenblik gerekend.

Dat was hem toch wel een beetje al te erg!

„O, mijn koningsmummie!” riep hij uit, terwijl hij over het dek rende.

Hij wierp een wanhopigen blik op zijn vernietigden schat.

Daarop schoot hem de gedachte te binnen, dat hij misschien zijn tienduizend gulden toch nog wel zou kunnen redden en hij zeide tot den matroos:

„Hier heb je wat van mij mijn jongen, veeg dat stof weg!”

Maar hij had nauwelijks uitgesproken, of de kapitein klopte hem op den schouder en sprak:

„Dokter, wilt u mij de tienduizend gulden uitbetalen? U zult moeten bekennen, dat u de weddenschap verloren hebt!”

Zeer onwillig gaf de dokter zijn oom een cheque over het aanzienlijke bedrag en, als een beeld der wanhoop, sloop hij naar zijn hut en bleef daar den geheelen nacht op den rand van zijn hangmat zitten peinzend, hoe hij zich uit de moeilijkheid kon redden, waarin hij geraakt was.

Op welke wijze hij daarin geslaagd is, kan ik je niet vertellen, maar zeker is het, dat het bedrag van die weddenschap de grondlegger is geweest tot het aardige kapitaal, dat mijn oom bij zijn dood heeft nagelaten.

Zie je, Edward, dat was nu het verhaal van de koningsmummie! En zeg me nu wanneer we naar Londen gaan, opdat ik de erfenis van oom Willibald in ontvangst kan nemen.”

„Wel,” antwoordde Lord Lister, „laat ons overmorgen afreizen. James heeft dan twee dagen om de noodige maatregelen te nemen.”

„Uitstekend, Edward! Dan behoeven wij morgen het avondfeest in hotel de l'Europe en het bal ook niet te missen. Ik heb reeds verleden week den eersten dans afgesproken met het jongste freuletje van Verdooren, je weet wel, Edward, dat slanke, meisje met haar prachtige bruine oogen.”

„Waar ik je al eenige keeren mee zag praten in den foyer van den schouwburg?”

„Ja, ik ben dolgraag in haar gezelschap, hoewel ik ook haar oudere zuster charmant vind. Maar nu zal ik eerst James zeggen, dat hij zich reisvaardig maakt.”

Charly drukte op het knopje der electriche bel en toen de oude getrouwe weer in de kamer was gekomen, deelde hij dezen mede, wat er voor de eerstvolgende dagen besloten was.

Eenige dagen daarna was de weelderig ingerichte villa in Regent Park, die geruimen tijd onbewoond was geweest, weer in gebruik genomen door de beide vrienden.

Gedurende zijn afwezigheid had Raffles de woning eenigszins laten moderniseeren.

Overall was electricch licht aangebracht en centrale verwarming bevond zich nu door het geheele huis, alleen in de studeerkamer van den Grooten Onbekenden was op diens uitdrukkelijk bevel de breede haard gebleven.

Charly had reeds een conferentie gehad met den notaris, die belast was met het ten uitvoer brengen van de laatste wilsbeschikkingen van den overleden baronet en zijn verblijf in Londen zou slechts gedurende eenige weken noodig zijn.

Dien avond had lord Lister zich naar de „Club of Lords” begeven, waarvan hij reeds jarenlang lid was.

Hij stond bij de leden bekend als de schatrijke lord Aberdeen en was zeer gezien bij de heeren, die het prachtig ingerichte clublokaal geregeld bezochten.

Men wist, dat de knappe, elegante lord bijna de geheele wereld had doorgereisd, dat hij zoowel Indië als Amerika kende en dat hij ook op het gebied van litteratuur, muziek en schilderkunst uitmuntte boven verreweg de meesten van hen.

Lord Lister had aan een der grootere tafels plaats genomen, waar reeds een zestal heeren omheen zaten, die hem allen met blijdschap hadden begroet na zijn lange afwezigheid.

De Groote Onbekende vertelde van een groot sportfeest, dat hij eenige weken te voren in Brussel had bijgewoond en vol belangstelling luisterden de aanwezigen naar zijn interessant verhaal, toen hun aandacht werd afgeleid door het verschijnen van een der jongste leden van de Club, Sir Basil Malwood, die eveneens aan het tafeltje plaats nam en glimmend van genoegen vertelde, dat hij het allerlaatste nieuwtje wist, heet uit den oven.

„Hebt gij het groote nieuws al gehoord, omtrent Silverton?” vroeg hij aan graaf Simkins, dien hij het meest van nabij kende.

„Merkwaardig, wa-blijf?”

„Wat is er dan gebeurd? Ik dacht, dat hij goed en wel in Amerika zat,” luidde het antwoord van den

graaf, die nu een en al belangstelling was geworden, want het gold hier een in de Londensche voorname kringen veel besproken persoonlijkheid.

„Nu dat is ook zoo,” gaf Basil te kennen, „en daar is het ook gebeurd. Je weet, dat hij al een jaar of drie heeft rondgekeken naar een erfdochter, met voldoende fortuin om zijn hart, hand en schulden te kunnen aanvaarden, maar dat het hem nog niet gelukt was om zoo'n goudvischje aan den haak te slaan.”

„Ik herinner mij nog,” viel graaf Simkins hem in de rede, „dat hertog Silverton indertijd een kansje heeft gewaagd bij die rijke Iersche brouwersdochter, die zoo ordinair spreekt en zulk rood haar heeft, maar dit dametje kon hem niet beoren, misschien omdat zij zoo kort aangebonden was of omdat zij zoo onaangenaam lachte of omdat er iets niet in den haak was met de huwelijksvoorwaarden.

Ik weet het rechte niet en ik geloof, dat niemand dit weet, maar een feit is het, dat er iets in den weg kwam en dat het afraakte.”

„Ja”, vervolgde nu Malwood weer het verhaal, „daarna is hij nog aan het hengelen geweest naar een fabelachtig rijk Indisch meisje, dat met haar vader tijdelijk in Birmingham woonde.

Een neusje, als een vuurspuwende berg. Toen hij haar niet kreeg, hingelde hij achtereenvolgens naar de dochter van een Sheffieldschen messenfabrikant; naar een meisje uit Glasgow, wier vader in de reederij rijk is geworden; naar een dametje uit Zuid-Wales met aandeelen in steenkolenmijnen en naar nog een half dozijn rijke erfdochters.

Maar bij geen van allen wilde het goed vloten.

Men zegt, dat Silverton te moeilijk was in zijn keuze en te veel geld verlangde.”

„Dat hij veeleischend was, kan ik constateeren,” sprak de bejaarde lord Crafton, een heer met een scherpen neus, sterk bijziende oogen en een glimpenden, kalen schedel.

„Hij hechtte bijvoorbeeld veel aan uiterlijk en manieren,” vervolgde hij, „en daarom kon hij het nooit met zichzelf eens worden omtrent de rechte persoon.

Hij zocht een ideaal meisje, dat alles en alles in zich vereenigde: jeugd, schoonheid, voorname manieren, uitmuntende opvoeding en een kapitaal, dat klonk als een klok.”

„En daarom is hij dus naar Amerika overgestoken op jacht naar dollars?” opperde een der andere heeren.

„Juist, — precies als zijn lotgenooten, — en ik vind, dat hij groot gelijk gehad heeft. Maar wat meer

zegt, hij heeft ten langen laatste ook gevonden wat hij zocht, — het moet juist iets van zijn gading zijn.”

„Hoe heet zij?” klonk het uit eenige monden tegelijk.

„Miss Ansberg heet zij, — het is de zuster van dien man van den Ansberg-motor, herinnert ge u niet? — die machine, die zoo'n enormen opgang heeft gemaakt.”

„Wat! Toch niet die vent van het electrische licht, die Edison zelf, op zijn eigen terrein, de vliegen voor den neus wegvangt?”

„Ja zeker, die is het! De kerel is schat- en schat-rijk geworden. Syndicaten en meer van die dingen. Op echte Yankee-manier heeft hij zich in een jaar of vier, vijf er bovenop gewerkt.

Zonder veel belangstelling te toonen, had lord Aberdeen alias Lord Lister, naar dit geheele verhaal geluisterd.

Nu echter nam hij den sigaar, dien hij in den mond had, tusschen de slanke vingers van zijn rechterhand, keek een oogenblik vol aandacht naar de witte asch, die hij in een kristallen aschbak tipte en richtte den blik van zijn donkere oogen toen weer op het gelaat van Basil Malwood, die vervolgde:

„Maar dat doet er minder toe — hij heeft het en dat is voldoende. Zijn patenten zijn zoo vast en zoo secuur als huizen.

En het is niet alleen het licht — ofschoon hij daaraan ettelijke duizenden ponden per jaar verdient.

Maar hij heeft ook nog zijn motor, een prachtige uitvinding, die op alle trams in Amerika is ingevoerd.

En dan de verbetering aan de telefoon, waarvoor ook het Hoofdtelegraafkantoor hier een contract met hem heeft gesloten.

Verder zijn er nog een paar mijnen in het Westen, ergens in Arizona of Colorado, of de hemel weet waar en een stuk of wat oliebronnen, natuurgas en ik weet niet wat al meer.

Gij begrijpt, hoe dat gaat.

Als die lui daar in Amerika er bovenop komen, dan snijdt het mes aan zooveel kanten tegelijk, dat zij na een maand of zes al niet meer weten hoe rijk zij zijn.”

„Spreekt gij over Silverton?” vroeg een heer, die zich juist ook bij het clubje heeren rondom het tafeltje, kwam voegen. „Die zit ditmaal aan den haak en komt niet zoo gauw weer los.”

„Ja, maar hij behoeft er geen spijt van te hebben,” antwoordde Malwood met het gewichtige air van

niemand, die volkomen op de hoogte is van de omstandigheden, „zij is schatrijk!”

„Dat hoor ik. Men zegt, dat ze aandeel heeft in alle ondernemingen van haar broer.

Zij schijnt al haar hebben en houwen eraan gewaagd te hebben. Die Yankee-dames zijn geboren speelsters, weet ge. De hartstocht voor ondernemingen en speculeeren zit ze in het bloed. In Chicago speelt elke dame aan de beurs en dobbelt mee.

Dat zit 'm in het ras. Zij moeten geld raken.”

„En Silvertons vrouw heeft dus, evenals de anderen, meegedobbeld?” mengde nu ook lord Aberdeen, die tot nu toe zwijgend had geluisterd, zich in het gesprek.

„Meegedobbeld, — net als de anderen,” liet de goed onderrichte jonge man hooren. „Zij heeft alles wat zij had, in Ansbergs ondernemingen gestoken en... alles gewonnen. Sapperloot, na een jaar of twee heeft zij haar troeven kunnen uitspelen en was een millioinaire!

Ansberg is een man, die zichzelf heeft opgewerkt. Hij is een Engelschman!”

„Zoo!?” klonk het nu van alle kanten.

„Ja,” ging Basil nadenkend voort. „hij moet een ruwe diamant zijn. Men vertelt van hem, dat hij St. Louis is komen binnenrijden met zijn uitvindingen in den zak en meer niet.

Geen roode cent bezat hij en nu moet hij voor geen veertien millioen dollars opstaan.”

Even zweeg hij, toen hij dit bedrag had genoemd.

„En zijn zuster is evenveel waard,” vervolgde hij toen zijn mededeelingen.

„Dan heeft Silverton geen waden slag geslagen, dunkt me,” liet graaf Simkins hooren met een lonkje en lachje, dat van slimheid moest getuigen.”

Het is een aangename bezigheid om over millioenen te spreken, al zijn ze dan ook maar van andere menschen!

„De jonge hertogin moet er heel goed uitzien bovendien,” vertelde Basil Malwood verder. Hij voelde zich zeer gewichtig dien avond, nu hij dit hoogst belangrijke nieuws kon vertellen en daarom rekte hij zijn verhaal zooveel mogelijk.

En nu hij de blikken der aanwezigen weer vragend op zich gericht zag, sprak hij:

„Trouwens, als zij dat niet was, zou Silverton haar zeker niet genomen hebben. Daar gaat hij immers voor bekend. Hij hecht bijzonder aan schoonheid.

Spelen we straks een partij?” wendde hij zich tot graaf Simkens, met wien hij gewend was, bijna elken avond te domineeren.

En toen vervolgde hij weer:

„Op een avond, toen wij samen in de „Kaart en Dobbelsteen” waren en ik tusschen twee haakjes een mooie som aan hem verloor, zei hij: „Weet je hoe ik erover denk, Malwood? Een meisje, dat er niet goed uitziet, en dat zich niet voornaam weet te bewegen en in alle opzichten een dame is, is mij geen lor waard.

Ik wil het allerbeste of niets. En als ik niets naar mijn zin kan krijgen, dan zal ik mij trachten te troosten zonder levensgezellin.”

„Ik geloof, dat het voor Silverton hoog tijd werd om hier of daar wat klein geld machtig te worden,” liet lord Croften zich hooren. „Hoe hij het heeft aangelegd om het zoolang zonder specie te doen, is mij een raadsel.”

Het gesprek werd op die wijze nog eenigen tijd voortgezet. Alle aanwezigen kenden den hertog als een zeer oppervlakkig mensch.

„En wanneer komen ze terug? vroeg graaf Simkins, nadat nog een reeks van vragen en antwoorden waren gewisseld ten opzichte van de eigenaardigheden der Silvertons.

„Ze worden elken dag verwacht,” antwoordde Basil gewichtig. „Ja, in den herfst zal de nieuwe hertogin haar salons openen, naar ik heb gehoord.”

„Dat zal een heele aanwinst zijn,” liet zich nu de stem van lord Aberdeen hooren, die tot dusverre weinig deel had genomen aan het belangwekkend onderhoud.

Een zweem van ironie was in die stem te herkennen.

Basil Malwood wendde zich tot den spreker. Basil zou moeilijk kunnen zeggen waarom, maar er was iets in den blik, in de geheele geleids-uitdrukking van den lord, dat hem weerhield om een scherp antwoord te geven.

En alsof hij het spottende glimlachje van lord Aberdeen niet had opgemerkt, antwoordde hij:

„Ja, die Amerikaansche erfdochteren zijn niet kwaad. En ik geloof, dat deze al van een bijzonder goed ras is.”

Lord Aberdeen, alias Raffles, de Groote Onbekende, zweeg, maar hij gevoelde grooten lust om, zoodra de nieuwe hertogin zich in Londen zou hebben geïnstalleerd, kennis met haar te maken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

O, wat een verrassing.

Geheel Londen dacht en sprak over niets anders dan over den naam en de faam van de Amerikaansche erfdochter, die zoo pas voet aan wal had gezet op Engelschen bodem.

„Zij is de bekoorlijkste vrouw van hoogen rang, die geheel Engeland kan aanwijzen,” luidde de meening van velen en haar millioenen zouden den hertog in staat stellen zijn verbleekt blazoën opnieuw te vergulden en de glorie van zijn geslacht uit stof en verval op te delven.

De couranten, die voornamelijk van particulier nieuws werk maakten, gaven lange artikelen met min of meer juiste opgaven omtrent de familiebetrekkingen van de hertogin, omtrent het uitzet van de hertogin, omtrent de plannen van de hertogin.

Dan volgden uitvoerige verhalen omtrent de ontvangst van de jonge hertogin door haar schoonmoeder, douairière Silverton.

De heeren van de „Club of Lords” lazen met begeerige blikken al dit nieuws en genoten ervan als echte fijnproevers.

Men wilde alles, wat men kon, ervaren omtrent de hertogin, alvorens in haar verheven tegenwoordigheid te verschijnen als haar nederige bewonderaars.

Omtrent enkele punten van ondergeschikt belang liepen de meeningen der autoriteiten echter nogal tamelijk ver uiteen.

Voornamelijk omtrent de geschiedenis, het voorkomen en de manieren der jonge hertogin waren de meest verschillende meeningen in omloop.

„Oortjes als schelpjes,” sprak een dame opgetogen, „keurige handen en vingers, met lange amandelvormige nagels, een hoogst aristocratisch voorkomen, een figuurtje om voor te knielen. Ik heb haar niet hooren spreken, maar men zegt, dat zij geestig en hoogst origineel is.”

Enkelen beweerden, dat zij goddelijk slank en meer

dan goddelijk mooi was; anderen, dat haar donkere schoonheid aanbiddelijk was en dat haar ravenzwarte lokken en donkere, sprekende oogen alle beschrijving trotseerden.

Volgens den correspondent van de „Times” sprak zij het zuiverste en fraaist geaccentueerde Amerikaansch-Engelsch, dat men men zich kon denken.

Een ander, die in een evenzeer hoog gewaardeerd blad schreef, en die zich in een even groote reputatie van geloofwaardigheid mocht verheugen als zijn collega van het andere blad, beweerde evenwel, dat haar uitspraak haar deed herkennen als afkomstig uit de landen van de Mississippi.

De „Morgenstond” wilde weten dat zij met melasse en maïscookies was grootgebracht in een blokhuis aan den oever van het Boven-Meer; weer een ander blad verklaarde daarentegen, dat de hertogin haar prille jeugd had doorgebracht en dat haar opvoeding was voltooid in een liefdadigheidsinstelling te New-York.

Anderen wisten naar waarheid te vertellen, dat zij elken avond komische liedjes placht te zingen in een biersalon totdat haar broer met zijn Ansberg-motor naam had gemaakt en haar bij zich in huis had genomen.

Op drie punten waren allen het echter volmaakt eens — in de eerste plaats, dat de manieren van Hare Genade de hertogin vorstelijk waren, verder, dat zij gewoond had in Madison Square, in de beroemde Ansberg-villa en in de derde plaats, dat zij voornemens was, den winter in Onslow Gardens door te brengen, in afwachting dat de herstelling en verfraaiing van Silverton House, waaraan intusschen met alle kracht werd gewerkt, was afgelopen.

Op een goeden ochtend opende lord Lister, alias Raffles, de Groote Onbekende, een envelop, die een kaart bevatte met de uitnoodiging:

„Lady Simpson ontvangt Woensdagavond, 12 Februari,” met in een der hoeken, in kleiner schrift:

„Ter ontvangst van hertog en hertogin Silverton.”

Een bijna onmerkbare glimlach gleed over het gelaat van lord Edward Lister, die als lord Aberdeen, lid van de „Club of Lords”, deze uitnodiging had ontvangen.

„Charly, heb je lust om mij Woensdagavond te vergezellen naar den soiree van Lady Simpson?” vroeg hij, toen een oogenblik later de knappe, blonde secretaris de studeerkamer van zijn vriend binnentrad. „Of voel je je te voornaam om nog met mij uit te gaan, sinds je je erfenis te pakken hebt?” voegde lord Lister er schertsend aan toe.

Charly antwoordde met een grappig gebaar en vroeg toen:

„Sinds wanneer ben jij zoo dol op de soiree's van lady Simpson? Vorige jaren heb je de uitnodigingskaart altijd in de prullemand gegooid.”

„Die opmerking van jou is zeer juist,” klonk het lachend terug; „doch lees eens wat er nog is bijgeschreven.”

„Zoo, zoo, dus ook jij bent aangegrepen door de algemeene belangstelling, die de nieuwe hertogin heeft opgewekt. Nu, ik ga mee, Edward, want de verhalen, die er omtrent haar buitengewone schoonheid en bevaligheid in omloop zijn, hebben ook mijn nieuwsgierigheid tot het uiterste geprikkeld.”

Eindelijk was dan die lang verwachte dag aangebroken, de datum, waarop de jonge hertogin Silverton voor het eerst in de salons der Londensche wereld zou verschijnen.

Ook Basil Malwood had een uitnodiging ontvangen van Lady Simpson en hij had bijna het oogenblik niet kunnen afwachten, waarop hij zich, in zijn beste galapak zou kunnen steken om zich, met een bloem in het knoopsgat, naar het avondfeest te begeven.

Er waren groote voorbereidselen gemaakt door de Simpsons — een roode looper van af de straat en een troonhemel voor de deur.

De voornaamste Londenaars waren tegenwoordig en Malwood, die een goede, maar hoogst onbeduidende jongeman was, zwom in zaligheid, nu hij rondom zich niets dan schoone vrouwen en edele mannen ontwaarde.

Hij voelde zich altijd zeer behagel'k, zoo in het hartje van de beste kringen.

Het wemelde in alle ruime hallen van baronets en bisschoppen, en stellig een vierde van de aanwezige gasten stonden met naam en toenaam in Burke ver-

meld, terwijl de overigen, hoewel niet zoo voornaam, toch een zekere maatschappelijke beteekenis ontleenden aan hun betrekking of beroep, hetzij op het gebied van medicijnen, kunst, rechtsgeleerdheid, literatuur en wetenschap.

Basil's hart zwol van rechtmatigen trots en zijn blinkend wit overhemd zwoegde op en neer, wanneer hij zijn bewonderende bliken liet varen over al de mooie, prachtig gekleede vrouwen, die hem omringden.

Ja zeker, hij bevond zich in een uitgelezen gezelschap!

De bewegelijke, kleine lady Simpson, welgedaan, knap en in de eerste jaren van den matroneleeftijd, buigende en glimlachende naar rechts en naar links, stond te midden harer gasten en ontving de nieuw aankomenden met een gracieuze buiging van datgene, wat de natuur haar had overgelaten van wat eenmaal haar hals moest zijn geweest.

Basil greep de kleine, dikke hand, die hem ter verwelkoming werd toegestoken, boog, bracht het oogglas, dat hij zich ter verhooging van zijn belangriekheid, kort geleden had aangeschaft, op de ware plaats en trok zich toen bescheiden terug naar de tweede of derde linie van opgetogen gasten, die de salons vulden.

Hij keek met arendsblikken om zich heen om in de volle zalen iemand te vinden, met wien hij een gesprek kon aanknoopen.

Daar ontdekte hij op eenigen afstand van hem twee heeren, die hij dikwijls op de „Club of Lords” had gezien.

Het waren lord Aberdeen en diens jongere neef, baron Charlton, met welken laatste hij weleens een partij biljart had gespeeld en telkens verloren.

Met eenige moeite wist hij zich door de gasten heen te bewegen en eenige oogenblikken later begroette hij de beide heeren, waarop Charly Brand al spoedig in druk gesprek met hem gewikkeld was.

„Vertel mij eens wat van de jonge hertogin,” begon hij op fluisterenden toon. „U moet mij haar dadelijk aanwijzen, als zij komt. U kent haar immers reeds?”

„Zeker, zeker,” haastte Malwood zich te antwoorden.

Voor geen schatten van de wereld zou hij hebben bekend, dat hij de spiksplinternieuwe hertogin zelfs niet van aanzien kende.

„Ik ben erg verlangend, haar te zien,” sprak Charly weer. „Iedereen is opgetogen over haar en zegt, dat

zij zoo'n prachtige vrouw en op end'op Amerikaansch moet zijn."

„Ik geloof, dat zij nog niet is aangekomen," antwoordde Basil, met zijn oogglas gewapend rondkijkend. Hij monsterde met een blik van zaakkennis de aanwezigen.

„Ik zie haar ten minste nergens."

Vóór dat Charly een verdere vraag kon doen, werden de vleugeldeuren weer geopend en diende een der lakeien aan met een plechtige stem, die boven het verward gegons in de salons uitklonk:

„Hertog en hertogin Silverton!"

Allen wendden zich werktuigelijk naar de deur, om de Amerikaansche schoone te zien binnentreden.

De gesprekken staakten als bij tooverslag.

Aller oogen waren gericht op haar, die thans met groote bevalligheid haar entrée maakte en die een hertogin was vanaf den juweelen diadeem in haar kapsel, tot aan de hakjes van haar vergulde schoentjes.

Zij was slank, donker van haar en oogen en met veel smaak gekleed, zooals trouwens te verwachten was van een Amerikaansche erfdochter.

Alles, wat Sir Basil Malwood in de eerste oogentblikken kon zien, was, dat zij bevalliger en bekoorlijker was en een vorstelijker verschijning dan hij zich had voorgesteld.

Hij zag in een oogwenk, dat zij een geboren dame was, welke geheimzinnige verhalen er ook omtrent haar jeugd de ronde deden.

Ook lord Lister en Charly Brand hadden vol attentie naar de bevallige Amerikaansche gekeken en Charly met zijn licht ontvlambaar gemoed en zijn groote bewondering voor het schoone geslacht, hield bijna den adem in en scheen in een zwijmel van bewondering te zijn verzonken.

„Betooverend, goddelijk mooi!" fluisterde hij en toen wendde hij zich tot zijn vriend Edward om ook diens oordeel te hooren.

Maar op lord Listers aristocratisch, fijn besneden gelaat lag nog iets anders uitgedrukt dan bewondering voor de buitengewone schoonheid en bevalligheid dezer vrouw.

Met den blik zijner wijdgeopende oogen volgde hij de gracieuze verschijning en een uitdrukking van spanning was op zijn gelaat te lezen.

De jonge hertogin zweefde door de zaal in de richting van de kleine, bewegelijke lady Simpson, langs de in rijen geschaarde gasten.

In haar gang, in haar rustige gratie was iets, dat

Raffles bekend voorkwam.

Zeker, zeker, — hij had die slanke, lenige figuur, dat hoofdje dat zich zoo fier bewoog, meer gezien.

Maar waar?

In Nizza, — of in Vichy, — in Genève, — in Parijs?

Eensklaps echter kwam hem de oplossing van het raadsel met bliksemsnelheid en helder als de dag, voor den geest.

Hij wist het nu!

De Amerikaansche erfdochter, de jonge hertogin Silverton was — niemand anders dan miss Lily Baker, het aardige, eenvoudige meisje, bij wie hij nu misschien vijf of zes jaar geleden, eenigen tijd op kamers had gewoond in Clandon street.

Met haar keurig witgeborduurd schortje voor, had zij hem al dien tijd bediend, zijn kamers gestoft, zijn kachel aangemaakt en met haar dienstmeisje de borden gewasschen en de bedden opgemaakt.

Dat was geweest in den tijd, toen Raffles het voor zijn werk en zijn plannen noodig had geoordeeld om, als eenvoudig burger, eenigen tijd zijn prachtige villa in Londen te verlaten en het gewone kamerleven te leiden in een eenvoudige omgeving.

Charly bevond zich toen voor herstel van gezondheid eenigen tijd op het eiland Whight en de luttele maanden, welke de Groote Onbekende in de woning van Lily Baker had doorgebracht, behoorden tot de aangenaamste van zijn leven.

Groote sympathie had hij toen gekregen voor het beschaafde jonge meisje, dat kalm en rustig haar plichten vervulde, in wier huis steeds een aangename toon heerschte en die den onbemiddelden student — want daarvoor had zij den jongen man moeten houden — met bijna zusterlijke genegenheid had behandeld, terwijl zij altijd op onberispelijke wijze haar waardigheid wist op te houden.

Een ondeelbaar oogenblik slechts was de uitdrukking van herkenning op het gelaat van lord Lister te zien geweest.

Toen had zijn blik de gewone levendigheid herkegen en sprak hij tot Charly, die zijn oogen niet scheen te kunnen verzadigen aan de bekoorlijke jonge vrouw:

„Ja zeker, ze is heel mooi, Charly!"

De officieele voorstelling met alle daaraan verbonden ceremonieel nam nu een aanvang.

De kleine, bewegelijke lady Simpson boog zoo goed en zoo sierlijk als zij vermocht en bracht de jonge her-

togin in kennis met de gasten, die in haar salons bijeengekomen waren.

Raffles zag, hoe Lily telkens bevallig het mooie hoofdje boog, terwijl de eene gast na de andere aan haar werd voorgesteld.

Toen verliet de Groote Onbekende onopgemerkt door de aanwezigen, wier middelpunt werd gevormd door hertogin Silverton, de salons van lady Simpson.

Een kwartiertje later overhandigde een lakei een

visitekaartje aan Baron Charlton, waarop deze onder den gedrukten naam van lord Aberdeen, de inderhaast geschreven woorden las:

„Verontschuldigd mij bij de gastvrouw. E.”

En Charly begreep niet, hoe zijn vriend het van zichzelf had kunnen verkrijgen om nu reeds heen te gaan uit de nabijheid van een vrouw, zoo beminnelijk en schoon als de jonge hertogin Silverton!

DERDE HOOFDSTUK.

Van Pensionhoudster tot Hertogin.

Den volgenden dag hield de donkerblauwe auto van lord Aberdeen stil voor de woning, die tijdelijk door hertog en hertogin Silverton was betrokken.

Een lakei nam een visitekaartje van den lord in ontvangst met de opdracht om hem bij de hertogin aan te dienen.

De jonge vrouw las den naam, die op het kaartje vermeld was en zag, dat daaronder geschreven stond: „een oud vriend.”

Toen de rijzige, slanke gestalte van den lord den drempel van het kleine salon overschreed, stond Lily op van de sofa om den bezoeker te begroeten en een uitdrukking van aangename verrassing verscheen op haar gelaat.

Zij had in den voornamen lord Aberdeen, wiens naam zij reeds herhaaldelijk had hooren noemen en die algemeen geacht en gezien scheen te zijn, onmiddellijk den heer uit haar pension in Clandonstreet herkend, de heer, die zich toen eenvoudig Mr. John Williams had genoemd.

Met een lieftalligen glimlach om de fijnbesneden lippen stak zij den lord haar hand toe en met welluidende stem sprak zij:

„Daar doet u goed aan, lord Aberdeen! Het bezoek van een ouden bekende is een prettige afwisseling bij al de vormelijke ceremoniën!”

„Dus u hebt John Williams nog niet geheel vergeten, hertogin?” sprak Raffles, terwijl hij het kleine, blanke handje aan zijn lippen bracht.

„Neen, lord Aberdeen, dat heb ik niet.” antwoordde de jonge vrouw, „en het doet mij veel genoegen, dat het pensioen van Lily Baker ook bij u niet tot de onaangenaamste herinneringen schijnt te behooren. Mijn broeder en ik hebben in Amerika nog dikwijls samen over u gesproken.”

Zonder een zweem van verlegenheid of valsche schaamte sprak zij nu over allerlei kleine voorvallen uit die jaren van fatsoenlijke armoede en groote zuinigheid en toen de lord tegenover haar had plaats genomen, zaten zij weldra te babbelen als twee oude vrienden.

„Ik zag u gisteravond op den soirée bij lady Simpson,” vertelde lord Lister, „maar ik wilde u niet begroeten te midden van al die vreemden. Daarom verliet ik de salons, voordat ik aan u werd voorgesteld.”

„Laat ik u nu mijn geschiedenis vertellen,” sprak

Lily. „Zij is eenvoudiger dan gij misschien zult denken, lord Aberdeen.”

„Ik zal er gaarne naar luisteren, hertogin,” antwoordde de lord maar vertel mij eerst eens hoe het uw broeder, dien knappen en flinken Georges op het oogenblik gaat?”

„O dank u Georges is heel wel en hij is zoo welgevoerd en zoo opgewekt als ooit. Wel werkt hij hard, maar hij beweert, dat hard werken nog nooit iemand kwaad heeft gedaan en hem schijnt het zelfs goed te doen.

Op het oogenblik is hij druk bezig met het plaatsen van motoren in verscheiden groote mijndistricten van Nevada en Arizona. Hij verwacht er heel veel van voor de ertsbewerking.”

„Mr. Ansberg ging altijd in zijn vak en zijn wetenschap op,” antwoordde lord Aberdeen, alias Edward Lister. Maar,” — Raffles zweeg even — hij was niet gaarne onbescheiden.”

„Maar?” herhaalde de hertogin.

„Hoe komt het, dat ge u in Clandonstreet miss Baker hebt genoemd?”

„O, lord Aberdeen, dat is heel eenvoudig te verklaren. Onze naam is heelemaal niet veranderd. Wij hebben altijd Ansberg geheeten. Ook toen wij hier woonden, heeten wij Ansberg. Maar wij noemden ons Baker.

De meisjesnaam van mijn moeder was Baker en Baker had altijd op het naambordje gestaan van het huis in Clandonstreet.

Toen wij echter in New-York kwamen en een nieuw leven begonnen, besloten wij, onzen eigen naam weer aan te nemen en werden dus opnieuw Ansberg.”

Ze glimlachte vriendelijk bij deze woorden:

„En het geluk”, vervolgde Raffles, „was op uw hand, zoodat ge in een ritmenevende financieele positie geraaktet.

Uw broer is rijk geworden. Enorme inkomsten van het licht en de motor.

Maar u zelf?”

Hij zag haar vragend aan en wachtte een oogenblik om te bedenken, hoe hij zijn vraag verder zou inkleeden.

Doch de hertogin had haar antwoord reeds klaar. Een antwoord, zoo eenvoudig en helder als alles was, wat zij zeide.

„Dat is gemakkelijk genoeg te zeggen.

Ik had een paar honderd pond van mijzelve. Geld, dat ik gekregen had voor de meubelen en den stand

van mijn huis in Clandonstreet en nog een beetje, dat ik had overgehouden van de huur der commensaals.

Cecil had geld noodig en daarom gaf ik alles, wat ik had, aan hem en nam daarvoor aandeel in zijn onderneming.

De onderneming ging goed, en van de voordeelen genoot ik de helft.

Dat is alles. Heel eenvoudig, nietwaar? Geen mysterie, of iets, wat er op lijkt. Ik ben voor de helft aandeelhoudster in het licht, den motor, de mijnen en de waterwerken.

Ik maak deel uit van het Syndicaat. In alles, wat Cecil ondernomen heeft, sinds hij in de Staten kwam, ben ik voor de helft geïnteresseerd.

Wij deelen alles samen en mijn aandeel is dus mijn rechtmatig eigendom.”

Toen de hertogin met haar verhaal zoover was gevorderd, werd de deur van den salon geopen en hertog Silverton trad binnen.

De hertog was een knappe jonge man, met ongedwongen, losse manieren. Hij kende lord Aberdeen nog uit vroeger jaren en had dus alle reden om hem vriendelijk tegemoet te treden.

Maar desondanks zag Raffles, dat zijn oogen een flikkerende, katachtige uitdrukking hadden, toen ze hem aanzagen bij de begroeting, die overigens aan wellevendheid van weerskanten niets te wenschen liet.

„Wat zei je, Lily?” vroeg zij daarna op scherp toon met een wantrouwend blik op Raffles, die zoo vertrouwelijk met zijn vrouw had zitten praten — „alles samen deelen. Wat samen deelen? Waarover heb je met lord Aberdeen gesproken?”

„Ik heb hem verteld van mijn relatiën met Cecils onderneming”, zei de hertogin bedaard, „en hem uitgelegd, hoe het komt, dat ik geïnteresseerd ben bij het licht en den motor!”

„O, zoo!”

De toon van den hertog veranderde niet.

„Ja, lord Aberdeen, dat is wel heel merkwaardig, niet waar? Overigens, spijt het me, Lily, dat ik je onderhoud met een vroegeren kennis moet komen verstoren” — hij monsterde lord Aberdeen met iets uitdagends in zijn blik — „het zal me heel aangenaam zijn, als je me zoudt willen vergezellen naar een oude en lieve vriendin van mijn familie, hertogin Van Munster, die je gaarne eens zou zien, — een lieve, oude dame, Lily, doe dus je best, zoo aardig mogelijk tegen haar te zijn.”

De hertogin werd bloedrood.

En Edward Lister, met al de gemakkelijheid, die den man van de wereld zoo eigen is, stond op, boog hoffelijk en sprak:

„Het was mij aangenaam, hertogin, u te hebben kunnen begroeten!”

Toen boog hij ook voor den hertog en even later suisde de blauwe auto weg.

„Vervloekt”, mompelde Raffles, terwijl hij door het raampje van het voertuig naar buiten staarde, „verdoemd — deze Silverton heeft ook al een deel van de kwaal van zijn geslacht te pakken. De kerel is mateloos jaloersch. Alle Silverton's zijn jaloersch en dat heeft al meermalen tot hun verderf geleid, tot — —”

Het woord bleef hem op de lippen, want met een schok stond de auto stil.

Het scheelde maar een meter of wat of een botsing was onvermijdelijk geweest.

„Hoe heb je het in je hoofd kunnen halen om zoo lang met dien vent te praten?” vroeg de hertog zijn gemalin. „En waar ter wereld of wanneer heb je hem leeren kennen? Je weet wel, dat ik niet van die familiariteiten houd. Het pas niet, Lily, dat jij bezoek ontvangt van wie dan ook.”

Lily keek haar echtgenoot aan.

Zijn oogen hadden een vreemde uitdrukking, die Lily daarin nog niet had bespeurd. Het scheen, alsof zij van buiten bedekt waren door een vlies, waardoor de man niet dan onduidelijk en vaag kon onderscheiden wat om hem heen voorviel.

Zijn wangen waren bleek en zijn lippen vast op elkaar gesloten als van iemand, die een vast besluit had genomen en dit wenscht ten ritvoer te brengen.

De geheele uitdrukking van zijn gelaat deed haar ontstellen en huiveren.

„Lieve hemel, Bertie! Waar ben jij geweest! Dat mag ik wel vragen!” riep ze uit.

„In de club”, bracht hij'er kortaf uit.

„In welke club?”

„In mijn club!”

Lily wist genoeg.

„Heb je gespeeld, Bertie?”

„Ja!”

„En veel verloren?”

„Ik heb nog niet eens gezegd, dat ik iets verloren heb.”

„Je hadt me beloofd, Bertie, om niet meer te zullen spelen!”

„Ik heb je beloofd, niet hoog te zullen spelen. In

het geheel geen kaart aan te raken zou eenvoudig onmogelijk zijn voor een man in mijn positie. Iedereen speelt, als hij naar zijn club gaat. Maar hoog spelen doe ik niet meer... tenminste voorloopig niet. En vanmiddag zou ik ook niet boven mijn maximum zijn gegaan, als ik niet zulk een ongehoorde tegenspoed had gehad.

Maar enfin, dat kom terecht!”

„Hoeveel heb je verloren, Bertie?” vroeg Lila ontsteld.

De hertog keek haar lang en ten hoogste verbaasd aan.

Hoe brutaal, om zoiets te durven vragen.

Daarop stond hij op en schelde.

„Breng mij een glas cognac met spuitwater”, beval hij koel.

Als zij wilde probeeren, hem uit te hooren, of hem onder curateele te stellen, zou ze wel begrijpen, dat zulke praktijken bij hem niet aansloegen.

Lily's hart kromp ineen.

Als een bliksemstraal trof haar de waarheid. Uit goedhartigheid had zij zich in de armen geworpen van een onbeduidend man, een speler met een grooten naam.

Langzaam welden tranen op in haar oogen, toen zij zag, met hoeveel gulzigheid de hertog den grooten tumbler in één langen teug leeg dronk.

Toen vervolgde hij, doelende op den bezoeker, die zoo even vertrokken was, op een toon, die getuigde van inwendige drift:

„Kijk eens, Lily, het spreekt vanzelf, dat ik er niet aan denk, mij te willen stellen tusschen jou en je kennissen, maar die bezoeken van heeren —”

„Lord Aberdeen is een heel oude kennis, Bertie. Hij woonde indertijd in Clandon Street.”

„Zóó — woonde lord Aberdeen in het huis, waar jij vroeger met je broer Cecil hebt gewoond.

Wonderlijk! Ik begrijp dat niet recht!”

„Hij was commensaal bij ons, Bertie, onder een anderen naam. Te New York heb ik je immers al verteld, dat wij hier kamers verhuurden!”

„Je wilt toch niet zeggen, Lily, dat je vroeger commensaals gehouden hebt, — *karre's verhuurd?*”

„Zeker wel, ik had gedacht, dat je dat allang wist, na hetgeen ik je in New York heb verteld.”

„Het is om van te rillen”, sprak de hertog en hij stond op.

Een aandoening van hevige ijverzucht, de erfelijke

kwaal der Silverton's verleende zijn stemgeluid een heeschen toon.

„Denk er aan, Lily, dat je waardigheid als vrouw en je positie als mijn vrouw je, naar mijn oordeel, moeten weerhouden om je vrienden van Clandon-street opnieuw in te halen — al zijn het ook lords.

Het schijnt, dat jij van een andere meening bent! Zooals je nu gedaan hebt, heb je den trots der Silverton's met voeten getreden, door als Hertogin, lieden te ontvangen, voor wie je eens als huisjuffrouw hebt gewerkt.

Dat is onvergefelijk — onvergefelijk! Ik had je

meer tact en meer goeden smaak beschreven, hertogin! Maar het schijnt, dat ik mij vergist heb.

Wij zullen vanmiddag *niet* uitrijden! Bonjour!”

Lily sprong op.

Zij was als versteend van schrik.

„Bertie! Bertie!” riep ze, hem nasnellende. „Wat wil je doen? Waar ge je heen?”

Met een doodsbleek gelaat wendde de hertog zich tot haar.

„Ik ga naar mijn club terug om daar den dag verder door te brengen!” sprak hij.

En met een harden slag viel de deur in het slot.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een opzienbarende dood.

Oude James had uitstekend voor alles gezorgd.

De villa van lord Edward Lister in Regent-street zag er weer zoo gezellig en intiem uit, alsof zij nooit door haar bewoners was verlaten.

Raffles had zich voor onbepaalde tijd met zijn jongen secretaris Charly Brand in Nederland gevestigd en vertoefde nu sinds ruim veertien dagen in zijn vorstelijk huis in Londen.

Morgen zou Charly, die thans onder den naam van baron Charlton in Londen vertoefde, zijn erfenis, groot vijfduizend pond sterling, worden uitbetaald. Twee dagen later wilden de vrienden dan weder naar Amsterdam oversteken, waar, in het Willemsparkkwartier, het groote prachtige heerenhuis hen wachtte.

Tegenover Edward Lister zat, aan de lunchtafel de jonge secretaris.

„Wel, Edward”, begon hij, „hoe zijn nu toch eens veilig in Londen. Weet je wel, hoe dikwijls ons huis omsingeld werd door allerlei gedaanten uit Scotland Yard, die op hoog bevel van onzen vriend Baxter naar hier waren gezonden? De arme kerel!”

„En hoe Marholm, die brave „vloot”, mij steeds op de een of andere manier van het dreigende gevaar kennis wist te geven”, voegde lord Lister er aan toe.

„Och, Charly, dat waren toch wel prettige dagen. Zoo vol afwisseling! Zoo vol van dreigend gevaar en kwade verrassingen.

Ik kan niet zeggen, dat ik over mijn verblijf in Nederland ontevreden ben.

Integendeel!

We hebben ook daar al heel wat vederwaardigheden beleefd, maar ik heb tot nog toe in de Hollandsche steden geen enkelen keer zoo' geweldig grooten stommeling aangetroffen, als James Baxter de eer heeft te zijn.”

Charly lachte hartelijk.

„Ik heb heerlijk van de rust genoten, Edward en als ik morgen mijn kapitaal in bezit heb, bestaat er geen gelukkiger mensch in het Vereenigde Koninkrijk!”

Raffles belde.

Oude James kwam binnen.

„Je kunt afnemen, James!”

Lord Lister haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn en spoedig kringelden de blauwe rookwolkjes naar het beschilderde plafond.

Toen het uur voor den lunch voorbij was, kwam een krantenjongen, hard loopende, de stille Regent-street binnenstormen uit alle macht schreeuwende en half verstaanbare klanken uitstootende.

Het geluid van zijn stem verbrak de stilte, die heerschte in het vertrek, waar de vrienden zwijgend en lezend bijeen zaten.

Evening Standard! Extra-tijding! Dood van Hertog Silverton! Verdachte omstandigheden! Rapport van den geneesheer! Wonderlijk gedrag van de Hertogin!... Extra-tijding! Extra-tijding!... Evening Standard!

Raffles sprong op.

Alle kleur was van zijn gelaat geweken, toen hij schelde en den binnenkomenden kamerdienaar beval:

„Loop dadelijk naar buiten en haal mij die courant.”

Eenige oogenblikken later, als de man reeds terug en overhandigde zijn meester het verlangde blad.

Raffles rukte het blad open en daar zag hij het staan, ernstig, sober, met groote dikke letters:

„Dood van Hertog Silverton. Verdachte omstandigheden. Een onderzoek wordt ingesteld. Hoe de Hertogin zich gedroeg. Geruchten van vergiftiging.”

Met vluggen blik doorliep hij de kolommen, eerst vaag de hoofdstrekking in zich opnemende en toen het geheele stuk langzaam en met aandacht overlezende, alsof hij elken regel in zijn geheugen wilde prenten.

Zie hier wat het blad schreef over de gebeurtenissen in het huis Silverton:

„Met leedwezen zien wij ons verplicht, het overlijden te berichten van Hertog Silverton, die in den vroegen ochtend is gestorven. De Hertog was, zooals onze lezers weten, slechts een week lang ongesteld.

Verleden Dinsdag nam de ziekte een gunstige wending en kon men een spoedige en algeheele genezing van den patient verwachten. Doch in den avond van dien dag deden zich verschijnselen voor van onverklaarbare slaapzucht, die hand over hand toenam, zoodat de kundige geneesheeren, die den patient behandelden, ernstige vermoedens begonnen te koesteren omtrent vergiftiging door narcotische middelen.

Tot dusverre is nog niets met zekerheid bekend, maar tal van zeer verontrustende geruch-

ten loopen in de stad. Van zeer goed ingelichte zijde vernemen wij, dat een gerechtelijk onderzoek zal worden bevolen en dat, in dien dit mocht geschieden, een proces kan worden verwacht van een hoogst merkwaardig en sensationeel karakter.”

Hieronder volgde een beschrijving van minder belang voor het groote publiek, waarin de stamboom van den Hertog werd uiteengezet.

Maar dan kwam weder in vette letters het volgende hoofdjje van een uitvoerig bericht:

LAATSTE BERICHTEN! VERDACHT VAN MOORD!

„Inlichtingen, door ons ingewonnen aan en nabij de woning van den overleden edelman, hebben onzen indruk versterkt dat hier een groot geheim schuilt.

De dienstboden in het huis van den overledene weigeren elke inlichting en dus is het zeer moeilijk, de waarheid te vinden uit de talrijke en elkander vaak tegensprekende geruchten, die in de buurt de ronde doen.

Wat ons ter oore kwam laten wij hier volgen:

Eerst drie of vier dagen geleden begon de geneesheer, die den Hertog voortdurend behandeld had, teekenen van opium-vergiftiging bij zijn patient op te merken. Hij vroeg den Hertog, of deze de gewoonte had, in het geheim enig narcotisch middel te gebruiken, waarop echter ontkennend werd geantwoord.

De geneesheer begon nu nauwlettend acht te geven op het voedsel, wat den patient gereikt werd en het bleek hem weldra, dat groote hoeveelheden morphine door een onbekende hand en op onverklaarbare wijze in het voedsel en de medicijnen werden gemengd.

Zoodra deze ontdekking door hem gedaan werd, werden alle pogingen in het werk gesteld om het gevaar te keeren en nauwkeurig acht te slaan op de verpleegsters en op allen, die met den zieke in aanraking plachten te komen.

Evenwel gelukte het niet, den schuldige te ontdekken. Inmiddels werd Hertog al zwakker en zwakker en de geneesheer besloot nog strenger toe te zien op het voedsel en de medicijnen en niemand toe te staan den zieke te naderen, behalve de Hertogin zelve en twee vertrouwde verpleegsters.

En nu komt het belangwekkendste gedeelte van de loopende geruchten, waarvan hij echter niet dan onder alle mogelijke reserve melding wenschen te maken.

Men wil namelijk weten, dat gisteravond, omstreeks acht uur, de Hertog zijn geneesheer alleen heeft willen spreken en men vermoedt, dat hij bij die gelegenheid den dokter ernstige vermoedens omtrent de Hertogin moet hebben toegefluisterd.

Na dit onderhoud heeft de geneesheer de Hertogin uitdrukkelijk te verstaan gegeven, dat hij haar den toegang tot de kamer van haar echtgenoot verbood en heeft hij den Hertog aan de zorgen der verpleegsters overgelaten.

In den loop van den avond evenwel is de Hertogin, gebruik makende van de tijdelijke afwezigheid der verpleegsters, ondanks het verbod van den geneesheer, toch doorgedrongen in het ziekenvertrek en heeft zij den patient een dosis medicijn ingegeven uit een fleschje, dat zij bij zich droeg.

Toen de verpleegsters een poosje later terugkeerden vonden zij den Hertog in een toestand van bedwelming en bijna stervende. De Hertogin, op haar rechten staande, weigerde uitdrukkelijk de kamer te verlaten.

De ongelukkige edelman ontwaakte niet weder uit de bedwelming, die zijn doodslaap zou worden. En tegen half vijf in den morgen verwisselde hij kalm het tijdelijke met het eenwige.

Men vertelt, dat het drinkwater en enkele andere bestanddeelen van het voedsel, dat de Hertogin haar echtgenoot toediende reeds in den vroegen morgen aan een scheikundig onderzoek zijn onderworpen en dat in die bestanddeelen groote hoeveelheden morphine zijn geconstateerd.

Een fleschje met dit vergif, een hoeveelheid bevattende, voldoende om een geheel huisgezin naar de andere wereld te helpen, maar voorzien van het onschuldig etiket „Magnesia poeder” moet eveneens reeds uit het juweelenkistje van de Hertogin, dat toevallig in een kast op de slaapkamer van den Hertog was neergezet, zijn te voorschijn gehaald.

Als inderdaad deze geruchten waarheid blijken te bevatten, dan zal Londen spoedig een

der merkwaardigste rechtzaken van de laatste jaren kunnen beleven.

Wij vernemen intusschen dat de zenuwen van de Hertogin zeer zijn geschokt door de pijnlijke gebeurtenissen van de laatste weken.”

Dat alles las Raffles en om hem heen scheen de gansche wereld met al haar kleine beslommingen in het niet te zinken.

Bertie Silverton dood!

Vergiftigd door morphine, hem toegediend door de Hertogin, door Lily Baker — — — —

Hij zag weer vóór zich het pensioen in Clandonstreet, waar het bevallige meisje in de eetkamer rondging met stofdoek en plumeau en waar zij de heerlijkste puddingen kon bereiden.

Hij had haar ijver steeds bewonderd, als zij vlug en handig het ontbijtgoed wegruimde op een wijze, die duidelijk aantoonde, dat zij vrij was van alle zelfingenomenheid; nooit spreidde zij coquette maniertjes ten toon, zooals dat zooveel andere dames doen, die kamers verhuren.

En van de eenvoudige, bevallige Lily Baker dwaalden zijn gedachten naar de salons van de kleine, vriendelijke lady Simpson, waar zij in de schitterende, bekoorlijke en schatrijke Hertogin Silverton terstond zijn kostjuffrouw uit Clandonstreet had herkend.

Toen herinnerde hij zich het aangename uurtje in het groote huis van den Hertog doorgebracht, waar de Hertogin zoo onbevangen met hem had gebabbeld en waar ze hem had verteld, dat het alles „zoo heel eenvoudig” in zijn werk was gegaan — het verwerven van Cecils rijkdommen, waarin zij voor de helft aandeelen had.

Toen — de kwaadaardige uitdrukking in de oogen van den hertog, terwijl hij den salon binnentrad en zijn onbeschofte houding tegen Lily.

Dan — de geruchten die er liepen omtrent de afstammelingen uit het Huis Silverton.

En eindelijk — deze plotselinge, geheimzinnige dood en de laaghartige beschuldiging, door den hertog op zijn sterfbed geuit tegen de vrouw, die goed genoeg was geweest om met haar millioenen zijn speelschulden te dekken en zijn verbleekt blazoën opnieuw te vergulden.

In zijn eerste opwelling van razernij had hij, de Groote Onbekende, die zoo weinig zijn gevoelens placht te uiten, de *Evening Standard* in zijn gebalde vuist ineen geknepen.

Charly had dit alles stilzwijgend, doch in de uiterste verbazing aangezien.

De jonge secretaris wist maar al te goed, dat hij zijn vriend en meester met geen vragen moest lastig vallen, als deze onder den indruk verkeerde van eenige oogenblikkelijke aandoening.

Maar toen de, tot een bal opgerolde krant op het tapijt neerviel en lord Edward Lister in peinzende houding voor het venster ging staan, toen raapte Charly het dagblad op, vouwde het open, streek de honderden plooiën weer glad en begon het bericht te lezen, dat John C. Raffles zoozeer had doen ontstellen.

Ook toen hij het, tot tweemaal toe, ten einde had gelezen, sprak Charly Brand nog geen woord.

Geen enkel geluid kwam over zijn lippen.

Maar vol ontzetting dacht hij eraan, dat zulk een schoone vrouw als hij in Hertogin Silverton had aangetroffen, den dood van haar echtgenoot op haar geweten kon hebben.

Een Hertogin-giftmengster!

En de jonge man met zijn onschuldig gelaat en de groote, blauwe oogen huiverde bij de gedachte, dat ook in de groote wereld, in de „beste kringen”, zooals Basil Malwood ze placht te betitelen, de misdaad niet vreemd scheen te zijn.

En welk een misdaad!

Het was geen „peulschilletje” wat die mooie, schatrijke Amerikaansche had durven onder handen nemen.

„Die arme Silverton,” dacht Charly, „ongelukkige kerel! Wat had-ie nou gehad aan al die kostelijke millioentjes, die hij, met z'n vrouw, van den overkant van den Oceaan naar hier had meegenomen.

In de kracht van zijn leven had hij „het loodje er bij moeten leggen.”

Wat de vrienden uit „De kaart en de Dobbelsteen” er wel van zouden zeggen? peinsde Charly verder, wiens gedachten zich niet lang bepaalden bij het droevige van dit sterfgeval.

En of Bertie veel speelschulden zou hebben achtergelaten?

Natuurlijk zou d'ie dat.

Bertie had *altijd* en *overal* schulden gehad — en bovenal in „De Kaart en de Dobbelsteen”.

„Charly!”

De secretaris van den Grooten Onbekende schrikte op, toen hij door de stem van zijn vriend en meester uit zijn gedachten werd weggerukt.

„Wat is er, Edward?”

„Heb je 't gelezen?”

„Ja.”

„En?”

„Vreeselijk vind ik het!”

„Wat vin je vreeselijk.”

„Den treurigen moed van die bekoorlijke hertogin, Edward!”

De Groote Onbekende keek zijn vriend langen tijd zwijgend in de oogen.

„Wat heb je?” vroeg Charly, wien dat onderzoekend aankijken door zijn vriend maar half beviel.

„Wat er is, Charly? Er is, dat ik een gelukkige keuze deed, toen ik jou tot mijn secretaris en mijn helper benoemde.”

„Je helper, Edward, ben ik toch maar in enkele gevallen geweest.”

„Mijn helper ben je in zooverre, Charly, dat je de publieke opinie vertegenwoordigt. Altijd dadelijk klaar met je oordeel, altijd gereed te be- en te veroordeelen zonder de minste kennis van zaken.”

Het gelaat van den jongeman betrok.

„Zóó Edward? Dank je voor de gulhartige bekentenis van je opinie omtrent je secretaris. Je zult toch zeker wel willen toestemmen, dat in deze zaak van „verwickelingen” geen sprake kan zijn!”

„Ik zal over deze zaak niet met je redetwisten, m'n jongen!

En ik wensch je verder een goeden middag. We zien elkaar aan het diner wel terug!”

John C. Raffles verdween in zijn kleedkamer.

Geen tien minuten later hoorde Charly Brand de zware huisdeur in het slot vallen en toen hij door de hooge ramen naar buiten keek, zag hij lord Aberdeen, alias John C. Raffles langs het hek der villa wandelen.

De Groote Onbekende zag er zéér eenvoudig uit. Een groote vilthoed bedekte zijn zwarte haren en een lange, donkergrijze jas omsloot zijn slanke leden.

„De jas met de dievenzakken”, fluisterde Charly, „wat zou hij van plan zijn?”

VIJFDE HOOFDSTUK.

De chef van „het vak”.

De volgende dagen sprak, schreef, dacht en droomde Londen over niets anders dan over datgene, wat de dagbladen „het geheim van Onslow Gardens” hadden gedoopt.

Sinds de vlucht van Dorrit met honderd millioen had geen zaak het voorrecht van zooveel onverdeelde opmerkzaamheid gehad als deze.

Zij leverde de stof voor gesprekken in de clubs en aan de theetafel en iedereen sprak over de vergiftiging van den hertog en de wijze, waarop hij door zijn eigen vrouw opzettelijk was om het leven gebracht, alsof de feiten reeds onomstootelijk vaststonden.

In het begin trokken wel de medelijdende zielen partij voor Linda — enkelen omdat zij een vrouw was, anderen omdat ze een hertogin was, weer anderen omdat zij jong was en bevallig. Een zeer kleine minderheid deed het, omdat ze niet geneigd was, als vaststaande aan te nemen, wat nog niet was bewezen en te oordeelen zonder vonnis.

Die verdedigers beweerden, dat er geen enkele reden kon worden aangenomen, waarom de beschuldigde den echtgenoot, dien ze pas zoo kort geleden haar hand had geschonken, naar het leven zou hebben gestaan.

Dan antwoordden weer anderen, met een hatelijk, wereldwijd lachje op de lippen, dat niemand ter wereld zich borg kon stellen voor de motieven van anderen; dat niemand ooit met zekerheid kon zeggen, wat er achter stak.

Dat de hertog een speler was, die zijn vrouw had genomen om haar geld en dat geld met handen vol het venster uit had gesmeten, zoodra hij het onder zijn bereik had gekregen.

Dat de hertogin eensklaps van de onderste rangen der samenleving tot invloed en rang was geklommen en dat haar snelle stijging eerst tot rijkdom en later tot den hoogsten stand in den lande haar hoofd waarschijnlijk op hol en haarzelve in den waan gebracht had, dat ze alles straffeloos mocht en kon doen.

Rijkdom en titel hadden haar denkvermogen van streek gebracht.

Zij, de hertogin, had te laat ontdekt, dat ze een dwaasheid had gedaan, toen zij den hertog trouwde, die haar niet liefhad en niet achtte.

Ze waren nog geen jaar getrouwd geweest en toch had hij reeds een belangrijk gedeelte van haar onmetelijk fortuin verdubbeld en verkwist.

Iedereen wist nu te vertellen, dat de hertogin begonnen was als dagmeisje in een kommensalenhuis en tot rijkdom gekomen door haar broeder, een gewoon Londensch werkman, die zijn vak geleerd had als smidsjongen en later als gasfitter.

Velen wisten het met *volkomen* zekerheid te zeggen, dat de hertogin lezen noch schrijven kon; terwijl anderen in bedekte termen te verstaan gaven, dat haar verandering van naam, bij het verhuizen naar New-York, haar grond vond in dingen, die in fatsoenlijk gezelschap niet met name genoemd konden worden.

Maar als vaststaande wist een ieder, zoowel in de salons van West-End als aan de bars in de burgerwijken te vertellen, dat de hertogin haar man vergiftigd had, omdat zijn dobbelen en zijn losbandigheid haar ergerden en omdat hij haar al te duidelijk en te gauw had laten gevoelen, dat hij niet haarzelf, maar haar geld had getrouwd.

De eenige vraag, die de menschen overwogen en bespraken was:

„Waarom heeft ze hem vergiftigd?”

Niemand echter kwam op de gedachte om de vraag te stellen, die toch allereerst had behooren te worden gedaan:

„Heeft ze hem wel vergiftigd?”

De nieuwsbladen rakelden alle mogelijke voorvallen op van eigen en vreemden bodem, waarin hooggeplaatste gifmengers of moordenaressen van aanzien een rol hadden gespeeld.

Zij liepen de zaak vooruit door de vermoedelijke toe-

dracht en het vermoedelijke vonnis te fingeeren en bewerkten de openbare meening, door verhalen van gelijksoortige gevallen in den breedte op te dissen, blijkbaar overtuigd, dat iedereen de strekking wel zou begrijpen en het verband weten te vinden.

Voor Lily zelf waren deze dagen van angstig wachten onuitsprekelijk droevig.

Maar zij hield zich goed; zoo goed als zij kon.

En toch!

De aanklacht was van dien aard, dat zij wel in staat moest zijn om elke vrouw, de sterkste niet uitgezonderd, van schrik en ontsteltenis te doen verstommen.

Toen Lily het gedetailleerd verslag van de lijkschouwing hoorde voorlezen, hoe ongelooflijk schenen toen alle omstandigheden in elkander te vatten; hoe gemakkelijk te verklaren dacht het haar toen, dat een ieder aan haar schuld geloofde.

De geneesheeren — de gerechtelijke scheikundigen — de verpleegsters — de detectives — de dienstdoden — allen hadden onderdeelen te vertellen van dezelfde geschiedenis; onderdeelen, die elkander aanvulden en versterkten en die onveranderlijk hierop neerkwamen:

De hertogin heeft haar echtgenoot vergiftigd!

Bertie was vergiftigd! Dat stond vast! Ook bij haar!

Maar *wie* ter wereld kon dat gedaan hebben?

En waarom?

Niet voordat zijzelve dit raadsel had vermogen op te lossen zou zij zich schoon gewasschen achten in de oogen der menschen, — ook al mocht het haar gelukken, door de rechters te worden vrijgesproken bij gebrek aan voldoende bewijzen.

De arme vrouw begreep wel, dat de schijn fel tegen haar was, maar dat iemand in volle ernst haar kon verdenken van Bertie te hebben vergiftigd, dat wilde haar maar niet klaar worden.

De gedachte alleen was zoo monsterachtig slecht en wreed.

Wat haar echter het meest van alles deed ontstellen, was niet de ontdekking, dat de buitenwereld haar wel degelijk verdacht, maar dat haar eigen rechtsgeleerde raadslieden, de mannen, die haar zaken zouden behartigen en verdedigen, klaarblijkelijk geen geloof sloegen aan de betuigingen van onschuld van hun cliënt.

Lily zelve verdacht niemand.

Maar toch begreep ook zij, dat *iemand* het gedaan moest hebben — hetzij dan de verpleegster of de dokter of een van de dienstdoden of wie dan ook, — maar

één van allen moest de morphine hebben gemengd in Berties voedsel.

Lily's gedachten dwaalden terug naar de tijden, toen ze als de eenvoudige miss Baker in deze zelfde stad, waarin ze thans zoo nameloos, zoo onduelbaar veel te lijden had, kamers verhuurde.

Toen kwelden haar wel eens geldelijke zorgen; toen moest ze niet zelden rekenen en nog eens rekenen om de maand uit te komen zonder schulden te hebben gemaakt bij bakker, slager of kruidenier.

Wat leken die kleine, peuterige zorgen haar nu belachelijk.

Hoe had ze toch ooit kunnen tobben over zulke nietige, onbelangrijke dingen!

Hoe had ze er toch ooit een zwaar hoofd in kunnen hebben, dat al die kleinigheden niet terecht kwamen, in orde werden gebracht.

En ze dacht aan de leveranciers, die haar destijds hunne waren leverden; ze haalde zich hun gelaatstreken weer voor den geest.

En ook dacht ze aan de personen, die ze had bediend, en toen verrees daar in haar verbeelding de nobele figuur van den donkeroogigen student John Williams, den sympathieken jongeman, die haar in haar huis in Onslow Gardens kwam bezoeken, omdat hij, „als oude kennis” het zoo onaangenaam had gevonden, haar te moeten begroeten op den soiré van lady Simpson te midden van het banale gebabbel der gasten.

Lily herinnerde zich, hoe onhebbelijk Bertie haar dien middag had bejegend in het bijzijn van den bezoeker, en hoe hij dien bijna vijandig tegemoet was getreden.

Haar gedachten gingen terug naar al die andere keeren, dat de hertog haar onhebbelijk had behandeld, onrechtvaardig ruw had bejegend.

En ten slotte bleef zij zich in haar geest wederom bezighouden met lord Aberdeen. Ze dacht terug aan dien slanken, jongeman met de doordringende en toch zoo trouwe oogen en het was haar als een geruststelling, waarvan ze zich geen verklaring kon geven, dat ze wist, dat lord Aberdeen haar niet had vergeten.

In zijn wijde „dievenjas” gehuld, zooals Charly Brand het kleedingstuk van John C. Raffles betitelde, had lord Lister zich op weg begeven. Nadat hij ongeveer een kwartier had voortgelopen, nam hij een cab en in die cab reed hij nog een groot half uur.

Daarna stapte hij uit, betaalde den koetsier act

een goede fooi en liep nog vijf minuten door. Toen was hij, waar hij moest zijn.

Het huis in de dwarsstraat, dat het einddoel van zijn tocht was, was laag van verdieping.

Lord Lister drukte drie keer op de electricische bel en toen uit een raam van de eerste en eenige verdieping een hoofd werd gestoken, riep hij: „Varken en koe!”

„Allright,” klonk de stem terug en geen twee minuten later werd de deur geopend, juist zoover als noodig was om den slanken bezoeker door te laten.

„Boujour, Hoper,” zei de nieuw aangekomene.

„Goeden middag, sir,” antwoordde de stem van den man uit het lage huisje, „ik hoorde al aan de manier, waarop u het wachtwoord riept, dat u het waart, graaf Harrison. Ik heb u in geen tijden gezien. Komt u zaken doen?”

„Ja, Arthur, er moet worden ingebroken.”

„En dan komt u bij den chef van het vak, nietwaar sir?”

De „chef van het vak” zag er volstrekt niet uit, zooals onze lezers zich hem misschien zullen voorstellen: een boeventronie met platten neus, breeden mond, laag voorhoofd en dikke wenkbrauwen. De „chef” was een goed gekleed man, met het voorkomen van een heer, die beleefd boog en onmiskienbaar goede manieren had. Maar de goede opmerker — en Arthur Hopers bezoeker was een uitnemend observator — zag ook de weinig goeds beduidende uitdrukking in de loerende, groene oogen van den „chef” en het leelijke lachje, dat speelde in de hoeken van zijn dikke lippen, een lachje, dat sprak van de grootste onbeschaamdheid.

„Kom binnen, graaf,” noodde Hoper, „ik was juist aan m'n brandy-soda. Is er veel te verdienen?”

„Ja.”

De oogen van den inbreker glinsterden.

„En is 't werk gevaarlijk?”

„Neen. Niet voor jou. Je hebt er enkel maar zorg voor te dragen, dat de pakken, die ik je misschien zal aanreiken, zoo gauw mogelijk in veiligheid worden gebracht.

Het gelaat van den „chef” betrok desondanks.

„Loopt 't erg in den kijker?” vroeg hij. „Heel Scotland-Yard weet, dat ik een van de gevaarlijksten van ons vak ben. Alle detectives hebben me in hun boekje en weten op een prikje te vertellen, dat Arthur Hoper „meneer de inbreker” is.”

Hij richtte zich in zijn volle lengte op en keek zijn bezoeker ernstig aan.

„Als de politie me in handen krijgt, graaf, dan laat ze mij niet weer los, en dan kon het wel eens wezen, dat ze u ook in de kladden kreeg. Wat zou dan 't eind van 't liedje zijn, graaf?”

„Je waagt niets, Hoper, dat kan ik je verzekeren en ik zou in dezen je hulp niet hebben ingeroepen, als ik die niet inderdaad noodig had. Hoe ben je eensklaps zoo bang geworden?”

De „chef van het vak” keek den ander verbaasd aan.

„Heb je van den dood van hertog Silverton gelezen?” vroeg de „graaf.”

„Alle duivels uit de hel! Die arme Bertie! Och graaf, u weet, dat al de Silvertons vroeg aan hun eindje komen en als zijn vrouw het niet hem gedaan had, dan zou — die.....”

„Hou je mond!” viel de „graaf” in.

„'t Is anders jammer van de hertogin!”

Ik heb haar eens gezien bij de Derby-rennen. Ze zag er allemachtig goed uit. Die zal nou heel wat jaartjes te brommen krijgen. Al neemt ze nog zoo'n knap advocaat, vrij krijgen doet-ie 'r toch niet! Ik verzeker je graaf, dat ik, stevig vermomd, de rechtszitting zal bijwonen.”

„Ken je het huis, waar de hertog is gestorven?”

„Asjeblieft graaf! Arthur kent alle voorname huizen in Londen!”

„Onze onderneming is van een beetje griezelingen aard.”

De bezoeker keek om zich heen en sprak toen op fluisterenden toon:

„We zijn hier toch onbespied?”

„We zijn hier zoo veilig als in de Bank, meneer!”

Hij nam wederom een grooten slok uit het grocglas en sprak toen met een aanmoedigend gebaar tot zijn bezoeker:

„Heeft het zaakje wat te maken met hertogin Silverton? Hebt u die flauwe kletspraatjes in de kranten gelezen over de hertogin? Wat maken ze weer een kabaal, die dagbladen. Wie het meeste kabaal maakt, heet de knapste en best ingelichte. Ze hebben al heel wat over 'r geschreven, graaf. Eerst toen ze uit Amerika naar hier kwam! Toen was 't niets dan goeds en moois, wat ze van haar te vertellen hadden en nou ze haar hoogvereerden heer gemaal zoo'n kool heeft gestoofd, laten ze geen haar goed an d'r. En als de zaak eerst voor de rechtbank komt, dan begint het

ware pas, dan wordt alles haarfijn uitgedroogd."

En Arthur Hoper sloot één oog om des te beter de opstijgende koolzuurbelletjes in zijn glas te kunnen waarnemen, trok de lippen samen en floot zachtjes een deuntje.

„Je bekendheid met de hertogelijke woning komt me uitstekend van pas,” vervolgde nu de graaf. „Is ze van de achterzijde te bereiken?”

„Ja, dat is ze.

De „chef” weet alles, graaf.

Luister!

Aan de achterzijde van de prachtige huizen in Onslaw Gardens vindt men een doorlopend zinken plat, een soort terras of platform.

Dit plat verbindt de huizen onderling en wordt gevormd door de daken der uitgebouwde tuinkamers, die maar één verdieping hoog zijn, zoodat men, door uit een der vensters van de eerste verdieping te klimmen, gemakkelijk op het terras kan komen.

En dat tref je nou bijzonder prachtig, graaf, want twee huizen verwijderd van Silvertons woning, dient een vriendin van me als kamenier. Ze woont op nummer twintig en ze zal me natuurlijk helpen bij mijn uitstapje."

Hier daalde het gesprek tot den fluistertoon en nadat „de graaf” nog eenigen tijd met den „chef van het vak” had gesproken en hem ten slotte een banknoot van twintig pond in de hand had gedrukt, na welke geste de „chef” hoffelijk boog, verliet Raffles het lage huis in de dwarsstraat, waar hij met Arthur Hoper zulke eigenaardige „zaken” had gedaan.

Een uur later trad lord Lister zijn woning in Regent Park weer binnen. Hij was van de onaanzienlijke zijstraat naar huis teruggewandeld, want hij voelde behoefte om de koele voorjaarslucht langs zijn voorhoofd te voelen strijken.

De oude James vertelde hem, dat mister Brand was uitgegaan en eerst tegen het diner thuis zou komen.

Ook lord Lister verliet reeds een kwartier later weer het „Vossehol”, zooals hij en Charly de veilige villa bij voorkeur noemden.

Hij was nu gekleed in een zwarte winterjas en droeg daarbij weer den gladden cylinder.

De rechterhand met fijne castoorleeren handschoen omklemde den gouden knop van een ebbenhouten wandelstok.

Lord Lister begaf zich naar het gebouw van de „Club of Lords.”

Hij wist, dat hier op dezen tijd van den dag, het gewone bitteruur der heeren, druk bezoek zou zijn en dit was het juist, wat hij noodig had.

Daar, te midden der praatgrage jonge en oudere heeren, wenschte hij eenigen tijd te vertoeven.

Toen hij binnentrad was reeds het gesprek der clubleden in vollen gang.

Raffles zag eenige kennissen, die met hoogroode kleur en druk gesticuleerend zaten te betoogen en weer anderen, die schenen op te komen tegen de meening van hen, met wie zij een twistgesprek voerden.

En aldra vernam hij nu, dat zijn vermoeden was bewaarheid.

Men sprak slechts over één ding; over den vreemden, plotselingen dood van Bertie Silverton.

Basil Malwood zat omringd door een aantal oudere heeren.

„Wat mij betreft,” hoorde Raffles den hooggeplaatsten ambtenaar van het Landels-ministerie zeggen, „ik heb dien grootvader van Silverton nog heel even gekend. Die man heeft zich indertijd allerleedigst gedragen.

Hij heeft zich zelf van het leven beroofd, maar als hij dat noodig oordeelde, dan had hij toch minstens de moeite kunnen nemen om een stukje papier na te laten, waarop hij het gedaan had, al was het maar alleen om anderen voor verdenking te vrijwaren.

Iemand, die zichzelf te kort doet, begaat onrecht tegenover zichzelf!”

„Volkomen waar, mr. Berton,” sprak nu graaf Simkins, en bovendien vind ik, dat iemand, die zelfmoord pleegt en den schijn laat bestaan, dat hij vermoord werd, zeer onrechtvaardig is jegens anderen!”

„Wel,” sprak nu Basil Malwood, „ik ben het volstrekt niet met de heeren eens. Ik vind het al erg genoeg, als iemand zich van kant moet maken. Waarom zou hij dan bovendien nog schande moeten brengen over zijn familie?”

Toen ik eens, jaren terug, het zal nu vijf of zes jaar geleden zijn, met Bertie Silverton in de „Kaart en de Dobbelsteen” over een dergelijk onderwerp sprak, was hij het volkomen met mij eens.”

„Wat beweerde hij dan?” klonk plotseling de sonore stem van lord Aberdeen, die zoojuist de clubzaal was binnengekomen en stilzwijgend gedurende de laatste vijf minuten het gesprek der heeren had aangehoord.

„Wat beweerde Silverton destijds, mr. Malwood?” Basil kreeg een kleur.

Hij hield niet van de doordringende oogen en het strenge ondervragen van den ernstigen lord.

Maar juist in de oogen van dien man, dien hij onwillekeurig als zijn meerdere erkende, trachtte hij steeds een zoo goed mogelijk figuur te slaan en daarom antwoordde hij op gewichtigen toon:

„Hertog Silverton beweerde destijds, dat hij, *als* hij eens er toe zou moeten overgaan, zichzelf van kant te maken, waartoe hij misschien door geldgebrek nog wel eens zou kunnen komen, hij evenmin een briefje na zou laten om zichzelf aan te klagen en de nieuwsgierigheid van anderen te bevredigen.”

„Volkomen juist!” viel lord Crofton bij, „men moet ieder laten raden, hoe en waarom het gebeurd is en als de menschen het niet kunnen gissen, dan moeten ze het maar blauw-blauw laten.”

„De Silvertons,” sprak Basil, „zagen er ook niet tegenop, als hun de wind wat al te vinnig tegen was.

En dat wist de heele wereld. Bertie maakte er nooit een geheim van, dat spel en zelfmoord in zijn geslacht inheemsch waren.

Ze verkwistten hun vermogen en dan sneden ze zich den hals af. Dat is bij hen de gewone loop van zaken.

Zoodra het hoofd van het geslacht „op” is, trouwt zijn opvolger een rijke erfgename, speelt en drinkt tot alles weg is en dan... hetzelfde programma weer opnieuw. Zoodra zoo iemand zijn laatste bezitting verdubbeld heeft of genoeg heeft van zijn vrouw of zijn jaloezie voelt opgewekt — volgt hij het doorluchtig voorbeeld van zijn voorgangers, snijdt zich den hals af en — 't is uit!”

De tachtigjarige graaf Mortby boog zich voorover en wendde zich tot den vraagbaak van het gezelschap tot Basil, die alle schandaalnieuwtsjes in voorraad scheen te hebben.

„Is het waar,” informeerde hij en zijn spitse neus stak puntig naar voren, „is het waar, dat de hertog zijn gemalin haatte, hoewel zij een engel van edheid en liefde was?”

Basil haalde de schouders op.

„Rechtstreeks heb ik dit nooit vernomen,” sprak hij met een gewichtig air, „maar het tegendeel is me toch ook nooit ter oore gekomen.

Wel weet ik, dat hij de laatste tijden weer ontzettend grof heeft gepeeld.”

„En gelukkig?”

„Integendeel, voortdurend verloren.”

„Maar dat kon hem met de onmetelijke rijkdommen, die zijn vrouw hem heeft meegebracht, toch niet deeren,” beweerde graaf Mortby weer.

Basil lachte geheimzinnig.

Hij wachtte eenige oogenblikken, voordat hij antwoordde, toen sprak hij langzaam:

„Och, ook aan de grootste rijkdommen komt eenmaal een einde, en zeer zeker als ze in handen vervallen van iemand als Silverton was.”

Lord Aberdeen mengde zich niet meer in het gesprek, maar van alles, wat in dit bitteruur werd gesproken over den plotseligen dood van den hertog, ontging hem geen woord en vooral schonk hij bijzondere aandacht aan alles, wat de gladde tong van Malwood met blijkbaar welgevallen er uit flapte.

Toen hij ongeveer een uur in den leeren fauteuil had zitten luisteren en een groot aantal sigaretten in rook had doen opgaan, stond hij langzaam op, dronk zijn portglas leeg en riep den kellner, die ijlings toeschoot met de jas en den cylinder van zijn lordschap.

Toen reed Edward Lister terug naar Regent Park waar hij om zes uur met Charly het middagmaal gebruikte.

ZESDE HOOFDSTUK.

De Vermomming.

„Edward, ik heb voor vanavond twee plaatsen genomen in het Empire-theater.

Het feëen-ballet gaat voor 't eerst en je zult me toch moeten toegeven, met al de liefde, die je voor het kikkerlandje koestert, dat zóó iets ons in Nederland niet wordt geboden.

De onkosten van zoo'n ballet beloopten zooveel duizenden, dat zelfs het Circus aan den Amstel die kosten er nooit zou kunnen uithalen.

Met veel moeite heb ik nog twee logeplaatsen voor jou en mij kunnen machtig worden."

Glimlachend keek de Groote Onbekende zijn opgewonden vriend aan.

Toen sprak hij:

„Het spijt mij, Charly, maar ik zal er vanavond geen gebruik van kunnen maken. Neem een van je Clubvrienden mee, mijn jongen."

Een uitdrukking van groote teleurstelling verscheen op het blozende gelaat van den jongen secretaris.

„Om het jou naar den zin te maken, Edward, gaat boven mijn krachten. Nu verheugde ik er mij reeds den geheelen middag op, jou eens een prettige verrassing te bezorgen en het loopt weer op niets uit. Waarom ga je niet mee?"

„Ik heb mijn avond bezet, — dringende bezigheden!" was alles wat Raffles antwoordde.

Toen zweeg Charly.

Met een zucht nam hij een Havanna van het rooktafeltje en nadat hij dezen had opgerookt, onder het genot van een kopje koffie, stond hij op om zich te gaan kleeden.

Vóórdat hij de deur der kamer achter zich sloot, bleef hij nog even staan, keek zijn vriend met vragenden blik aan en sprak:

„Denk je alweer thuis te zijn als ik terugkom uit het empire-theater?"

„Waarschijnlijk ben ik dan pas vertrokken.

Haast je dus mijnentwege niet. En nu veel genoeg, mijn jongen!"

Edward Lister bleef alleen achter in het rustige vertrek, waar boekenrijen de wanden bedekten en het elektrische licht getemperd werd door zachtgroene kappen.

Hij strekte de beenen languit, leunde behaaglijk achterover in den wijden clubfauteuil en opende de portefeuille, gevuld met kostbare reproducties, welke zooveel voor hem was aangekomen.

Zoozeer was hij verdiept in het beschouwen van de zeldzaam mooie kunstwerken, dat hij verbaasd opkeek, toen de Westminster klok op den schoorsteen met zilveren tonen tien sloeg.

Voorzichtig borg hij de platen weer in de groote portefeuille, wierp het overblijfsel van zijn sigaret in den brandenden haard en verliet de studeerkamer.

De deur, door welke lord Lister was verdwenen, gaf toegang tot een eigenaardig vertrek.

Deze kamer was rechthoekig van vorm en ingericht als een eenvoudige kleedkamer.

Een wit porseleinen waschbak met warm- en koudwaterkranen was aangebracht in het midden van een der lange wanden.

Bovenaan in dienzelfden muur bevonden zich twee niet al te groote vensters, zóó hoog, dat men er onmogelijk van buitenaf door zou kunnen kijken. Nu, terwijl het licht brandde in de kamer, waren deze vensters bedekt door dikke donkergroene gordijnen.

Links van het waschbekken aan denzelfden muur stond een breede toilettafel, waarboven een groote spiegel hing, terwijl de korte wand, die daaraan grensde en die zich tegenover de toegangsdeur naar de studeerkamer bevond, door één bijzonder grooten

spiegel in zeer smalle zwarte lijst in beslag werd genomen.

De lange wand tegenover de ramen scheen bij den eersten oogopslag ongebruikt te zijn gebleven.

Bij nadere beschouwing echter ontdekte men de smalle kieren van deuren en wanneer deze geopend waren, zag men één doorlopende, reusachtige kast.

Lord Lister had de eenige deur, die toegang gaf tot deze kleedkamer, zorgvuldig achter zich gesloten en begaf zich naar de, door twee, aan weerszijden aangebrachte lampen uitstekend verlichte toilettafel.

Het was een vreemde verzameling, die men daarop zag, als bestemd om gebruikt te worden door een acteur.

Potjes schmink, stiften Oost-Indische inkt, handenvit, rouge en poeder in verschillende tinten, potjes cosmethiek en vaseline, haarkleurmiddelen en lippenrood stonden daar in keurige orde bijeen.

Penseelen van velerlei dikte, om de wenkbrauwen en wimpers bij te werken of rimpels aan te brengen en een glazen stopflesch vol sneeuw witte watten bedekten het marmeren blad van de tafel.

Nadat Raffles zich van zijn bovenkleeren had ontdaan, ging hij op den stoel vóór de toilettafel zitten en keek een oogenblik peinzend in den spiegel.

Plotseling scheen hij een besluit te hebben genomen. Hij schoof zijn stoel achteruit, trok de lade van de toilettafel open en haalde er zijn scheergereedschap uit te voorschijn.

En geen tien minuten later was het intelligente gelaat van den Grooten Onbekende, waarop zooeven het donkere snorretje de bovenlip nog had bedekt, geheel kaalgeschoren.

„Het moet maar, over een paar weken is het wel weer aangegroeid,” glimlachte hij tegen zijn spiegelbeeld.

Toen haalde hij uit een lade van de reusachtige kleerkast een rossigen baard met snor te voorschijn en bovendien een pruik van vlasblonde krullen.

Nadat hij deze toiletartikelen op het marmeren blad van de tafel had neergelegd, begaf hij zich nogmaals naar de kleedkast en thans kwam hij terug met een zeer klein en zeer zwart pakje kleeren in de rechterhand.

Een half uur later trad een zonderlinge gedaante, lang en smal van lijn, met een boosaardige uitdrukking om de lippen, het vertrek binnen, waar oude James zijn avondkrant zat te lezen, terwijl de echtgenoot van den trouwen bediende ijverig piekerde op

een paar huispantoffels, die zij bezig was te borduren voor haar man.

Een diepe stem vroeg:

„Woont hier de Grooten Onbekende Raffles?”

Oude Mary wilde juist verschrikt opspringen en luidkeels om hulp schreeuwen, toen James met een guitig trekje om zijn ingevallen mond opstond en een stoel bij de tafel zette.

„Ja,” zei hij en even trilden zijn neusvleugels. „Die woont hier, maar of hij voor u te spreken is, zou ik niet durven zeggen. U bent zeker inspecteur Baxter van Scotland Yard?”

Ik heb mijn meester al dikwijls over u hooren spreken en altijd met den grootsten eerbied. Als hij u van dienst kan zijn, zal hij zeker niet in gebreke blijven.”

De oude wilde nog voortgaan, maar door een handbeweging van den roodharige, wiens zwarte oogen glinsterden van ingehouden pret, zweeg hij.

Terzelfder tijd verdwenen pruik, baard en snor van het gelaat van den vermeenden indringer en kwam het gladde, jolige gezicht van lord Edward Lister van onder de vermomming te voorschijn.

„Wel, heb ik van mijn leven!” zuchtte oude Mary en haar angstig gelaat klaarde heelemaal op. „Al zou het mij mijn leven gekost hebben, ik had den lord niet herkend! Wat ziet mijnheer er uit! De lord is in dat pakje zoo glad als een aal!”

„Meneer is altijd een gladekker,” lachte oude James. „Maar,” voegde hij er bij en zijn gelaat teekende misnoegen, toen hij naar het nauwsluitende zwart-tricot pak keek, dat zoo glad de slanke leden van den lord omspande, „had meneer geen mooier pakje kunnen uitzoeken? U hebt er wel honderd in de kast hangen en nou kiest u dat leelijke zwarte doodgraverspak.”

„Meneer gaat zeker naar een bal-masqué,” voegde oude Mary erbij.

„Niet precies,” antwoordde lord Lister de oude getrouwe en hij verheugde zich erover, dat de beide echtelieden in hem, „den hooghartigen lord,” niets anders zagen dan een goed vriend.

Want inderdaad was lord Lister steeds vol ongeñaakbare trots jegens zijn gelijken, doch minzaam en tegemoetkomend zoowel jegens zijn ondergeschikten als tegenover hen, die misdeeld door de fortuin, bij hem troost en hulp kwamen zoeken.

„James,” vroeg de lord, „heb je vanmiddag een slaapje gedaan?”

„Ja, uwe Lordschap,” antwoordde James en Mary voegde er aan toe:

„Hij heeft een uiltje geknapt van meer dan twee uren, de ouwe slaapkop!”

„Blijf dan op, James, tot één uur en zorg voor een sterk kop koffie. Tegen dien tijd ben ik wel terug.”

James, die nu weer de correcte, stijve houding had aangenomen, zooals het den kamerdienaar van een lord past, boog eerbiedig.

Raffles begaf zich weer naar zijn kledkamer terug, waar hij den rossigen pruik, snor en baard weer op zijn hoofd en gelaat bevestigde.

Hij trok een breedgeklepte pet over de blonde krullen naar beneden en hulde zich toen in de wijden, tot op de enkels reikende „dievenjas.”

Vóór het massieve, ijzeren hek der villa, dat met kunstig smeedwerk was versierd, wachtte sinds geruimen tijd de kleine zwarte auto, die Raffles voor speciale tochten zich had aangeschaft.

Dit voertuig had alleen aan den voorkant een raampje van slechts enkele vierkante decimeters oppervlakte en aan den achterkant een evengroot gat, waardoor verse lucht ongehinderd kon binnen stroomen.

Alleen voor nachtelijke tochten werd deze wagen gebruikt, die door Raffles gedoopt was met den naam „Camera Obscura.”

Door een enkelen greep met een aan den binnenkant der auto aangebrachten handel, was het den inzittenden persoon mogelijk, de stralende lichten aan de buitenzijde van het voertuig te dooven, zoodat bij een vervolging in het nachtelijk duister de vervolgers het spoor kwijtraakten.

Reeds eenmaal was het voorgekomen, dat Raffles, toen hij in zijn auto voor een onmetelijke waarde aan juweelen vervoerde, de mannen van Scotland Yard, die hem op de hielen zaten, was ontkomen, toen eensklaps over de electriche lichtstralen der autolantaarns een zwarte schijf was neergevallen en het voertuig geruischloos verdween in den zwarten Londenschen mist.

Raffles opende, door op een knop te drukken, het portier van de „Camera Obscura” en liet zich, nadat hij binnen in de donkerrood gecapitonneerde auto een electriche lampje had doen ontgloeien, neervallen in de zijden kussens.

„Black-Nightstreet!” klonk het zachte bevel tot den chauffeur.

De man knikte.

„All right, sir, White-chapel,” antwoordde de man,

die even tegen zijn zwarte pet tikte en daarop het voertuig in beweging zette.

Op den hoek van de Black-Nightstreet en Cherry-lane stond een donkere gedaante, die, toen de auto stilhield en het portier was geopend, met een enkelen behendigen zwaai in het voertuig verdween.

„Good evening, sir,” klonk Arthur Hopers stem.

Raffles beantwoordde kort den groet van den „chef” en tegelijkertijd gleed zijn rechterhand naar een der wijde zakken van de dievenjas, waar hij de geladen browning had geborgen.

„Nog nieuws?” vroeg Raffles.

„Niet anders dan u zeker gehoord zult hebben. De hertogin zit achter slot en grendel.”

„Zoo!” was alles wat Raffles antwoordde.

Raffles liet het kleine raampje aan de vóorzijde van de auto zakken en voegde den chauffeur, die zich had omgewend, toe:

„Parklane, hoek Onslow Gardens.”

„Yes Sir,” klonk het terug en de auto gleed weer geruischloos verder over het plaveisel.

„Hebt u de laatste editie van de „Evening Standard” niet gezien, graaf Harrison?” vroeg Hoper. „Daar stond het bericht in over de gevangenneming van hertogin Silverton.”

„Heb je de krant bij je, Hoper?”

„Zeker, graaf, hier is ie!”

En de „chef” haalde uit een van zijn zakken een in vieren gevouwen blad te voorschijn, dat hij den lord overhandigde.

Bij het licht van het electriche lampje boven zijn hoofd las Raffles het volgende:

„Gevangenneming van hertogin Silverton.”

Hedenavond om zes uur werd hertogin Lily Silverton overgebracht naar het parket van den rechter-commissaris, waar zij aan een streng verhoor werd onderworpen in verband met den raadselachtigen dood van haar echtgenoot.

Omtrent het resultaat van dit verhoor is niets uitgelekt!”

Later bericht:

„Naar wij vernemen moet de hertogin ten stelligste hebben ontkend, haar echtgenoot morphine te hebben toegediend.

Hare genade is ten zeerste onder den indruk van de aanhouding.”

Raffles las deze veelzeggende woorden.

Toen vouwde hij het nummer van de „Evening Standard” weer dicht en overhandigde het aan Arthur Hoper.

En zonder zich uit te laten over het belangwekkende nieuws, dat hij daar juist had vernomen, leunde hij

achterover in de zachte kussens van de kleine „Camera” en stak de handen in de diepe zakken van de „dievenjas”.

Zijn rechter omklemde met vasten greep den browning.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

In de sterfkamer.

Op den hoek van Parklane en Onslow Gardens stapten twee donkere gedaanten uit een kleine auto.

Een van het tweetal, die gehuld was in een lange, wijde jas, die bijna tot den grond reikte, gaf den chauffeur op fluisterenden toon een kort bevel en toen reed de bestuurder naar den kant van den weg, waar het voertuig in de pikdonkere schaduw van een hoogen muur verdween.

De lichten van de auto waren uitgedoofd.

De kragen hunner jassen hoog opgeslagen, de petten over het voorhoofd getrokken en de handen in de zakken hunner jassen verborgen, liepen de beide mannen Onslow Gardens in.

Toen ze het huis, dat nummer twintig droeg, hadden bereikt, liet Hoper een zacht gefluit hooren.

Het scheen een overeengekomen teeken te zijn, drie tonen, die tweemaal op eigenaardige wijze werden uitgestooten.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd de huisdeur van de woning ten deele geopend en een vrouwelijke gedaante verscheen op den drempel.

„Alles veilig!” sprak ze op zachten toon, toen ze bij het zwakke licht van een verwijderden lantaarn Arthur Hoper herkende.

„Niemand thuis?” informeerde de „chef van het vak,” die Raffles eenige schreden achter zich had gelaten en nu vlak voor den ingang der woning stond.

„Naar den schouwburg, komen eerst laat thuis. Wie heb je bij je?”

„Een voorname! 't Is een graaf!” haastte Hoper zich op fluisterenden toon te antwoorden.

Toen vroeg hij, nadat hij een blik had geworpen in de pikdonkere vestibule:

„Heb je 't overal donker?”

„Natuurlijk!”

„Nou, vooruit dan maar!”

En met een wenk naar Raffles, welke door dezen dadelijk werd begrepen, volgde hij het meisje in het huis van haar meesters.

Ook Raffles was de ruime vestibule binnengegaan en sloot onhoorbaar de zware huisdeur achter zich dicht.

Zwijgend volgden de beide mannen de kamenier een breede trap op, die naar de eerste verdieping leidde, en vandaar door een vrij lange, breede gang naar een kamer aan de achterzijde van het huis.

Overal heerschte volgslagen duisternis, want op aanraden van Hoper had zijn handlangster door het geheele huis de electriche lichten uitgedoofd.

Toen het meisje de deur van de kamer voor de beide mannen had geopend, liet Raffles een oogenblik het licht van zijn electriche zaklantaarn door het vertrek schijnen.

Hij zag, dat het een tamelijk ruime, vierkante kamer was, blijkbaar als studeervertrek ingericht.

Tegenover de deur, door welke zij waren binnengekomen, scheen zich een breed raam te bevinden, waarvoor de zware, donkere overgordijnen waren dichtgetrokken.

De kamenier tastte naar het koord en een oogenblik later zag Raffles, dat achter de gordijnen twee glazen deuren waren, voorzien van fijn geplooid vitrages.

In een oogenblik had het meisje door het opheffen van een koperen kruk de glasdeuren geopend en Raffles zag, dat hierachter zich het zinken plat uitstreckte, waarvan Arthur Hoper hem had verteld.

Weet gij ook, of in het huis van hertog Silverton de kamer overeenkomend met deze, evenals hier tot studeerkamer is ingericht?" vroeg Raffles op fluisterenden toon.

„Neen, sir, die kamer was de slaapkamer van den hertog. De hertog is daar gestorven. Ik weet dit zeker, want zoodra het lijk naar beneden was overgebracht, naar het praalbed, is de geheele kamer schoongemaakt en hebben de meubelen urenlang op het plat gestaan.”

Een glans van voldoening en tevredenheid gleed over het gelaat van lord Lister.

Dit was alles wat hij op het oogenblik noodig had te weten.

„Gij kunt alles nu weer afsluiten,” sprak de Groote Onbekende tot de kamenier, toen de beide mannen naar buiten waren gestapt. „Steek de lichten weer op, voor zoover zij 's avonds branden wanneer uw meesters afwezig zijn en maak u verder over niets ongerust. Gij zult in geen geval in moeilijkheden komen. Wacht hier, over een uur zullen wij wel terug zijn.”

Toen drukte hij haar een goudstuk in de hand.

Een paar minuten later waren de roodpluchen overgordijnen weer dichtgehaald voor de goed gesloten glazen deuren van de studeerkamer. In gangen en vestibule van het deftige heerenhuis brandden de elektrische lampen en de jonge kamenier zat in het studeervertrek met een kostbare kanten kraag van haar meesteres op den schoot. Zij had mevrouw beloofd, daarin een klein gaatje, dat er ongelukkig in was gekomen, onzichtbaar te zullen bijwerken.

Arthur Hoper had uit een van zijn zakken een paar wijde viltpantoffels te voorschijn gehaald, die hij over zijn laarzen trok. Voor Raffles was een dergelijke voorzorgsmaatregel onnoodig. De zachte, buigzame schoenen, welke hij droeg, schenen van een soort dofzwarte zijde vervaardigd te zijn en zolen van een soortgelijke stof te hebben.

Onhoorbaar liep het tweetal voort over het breede

zinken plat, dat zich inderdaad achter de geheele hui-zenrij bevond.

Toen zij de achterzijde van het huis, dat hertog Silverton had bewoond, hadden bereikt, bleef Raffles staan en keek met scherp blik rond.

In de kamer, die, evenals in de woning, waardoor zij hierheen waren gekomen, toegang gaf tot het zinken terras, heerschte doodsche stilte en volslagen duisternis.

De Groote Onbekende ging nu naar de buitenzijde van het platform.

Zoover mogelijk boog hij zich, op de knieën liggende, over den rand heen. Daarna richtte hij zich weer op en sprak op fluisterenden toon tot Hoper:

„Ik dacht het wel, beneden wordt gewaakt bij het lijk van den hertog. De kamer hieronder is verlicht. Laat je naar beneden glijden en houd de wacht in den tuin. Bij het minste onraad waarschuw je mij.”

En toen Hoper, de geslepen en bekwame „man van het vak” reeds aanstalten maakte om zich langs een stevige waterbuis te laten neerzakken, beduidde Raffles hem door een teeken, nog even te wachten.

De Groote Onbekende haalde snel uit een der diepe, ruime zakken van zijn „dievenjas” een leeren taschje te voorschijn, toen nam hij uit een anderen zak den kleinen browning, rolde de jas tot een bundeltje samen en sloeg er een daarvoor ingericht riempje, waaraan zich een haak bevond, omheen.

„Houdt dit bij je!” beval hij op korten toon.

Arthur Hoper nam het pakje van lord Lister aan, bevestigde het met de kleine, stevige haak aan zijn eigen overjas en vroeg toen:

„Nog iets, sir?”

„Neen.”

Zonder verder een woord samen te wisselen, liet de „chef van het vak” zich nu over den rand van het terras neerzakken en behendig als een kat gleed hij langs de gladde buis naar beneden, waar hij in de schaduw van eenige hooge struiken zijn observatiepost innam.

Lord Lister had het leeren taschje geopend en haalde daaruit een oliespuitje te voorschijn. Nauwkeurig spoot hij eenige druppels van de vloeistof, die zich daarin bevond, in de scharnieren van het rechtsche raam en lichtte dit toen geheel onhoorbaar en zoo handig, dat geen smid het hem had kunnen verbeteren, uit de beugels.

Het leeren taschje was zóó ingericht, dat hij het met een enkele beweging, door middel van een smal

riempje, om zijn middel kon bevestigen en zoo stapte de Groote Onbekende, slechts gewapend met zijn revolver, de donkere, eenzame kamer binnen.

Zooals hij daar stond in het nauwsluitende, zwarte tricot pak, leek hij niet meer dan een sombere schaduw, die geheimzinnig en onhoorbaar voortglijdt.

Raffles bracht de glazen deur, welke hij uit haar hengsels had genomen, weer in haar normalen toestand terug, sloot toen den toegangsweg naar het plat weer af, schoof de overgordijnen dicht en ontstak, alsof het de gewoonste zaak van de wereld betrof, het electriche licht.

Een helder schijnsel viel nu door het vertrek, dat als slaapkamer was ingericht.

Een breed mahoniehouten ledikant stond tegen een der wanden en de spreij van witte tulle, gevoerd met goudgeel satijn, bedekte de zijden dekens.

Lord Lister ging naar de eenige deur, welke de slaapkamer verder nog had.

Voorzichtig schoof hij den kleinen koperen grendel, die boven het slot was bevestigd, dicht en toen begon hij het bed, waarop hertog Silverton was gestorven, te onderzoeken.

Het kostbare mahoniehout, waarvan het ledikant was vervaardigd, glom als een spiegel en weerkaatste het licht van het kleine electriche kroontje, dat aan het plafond hing.

Zijn nauwkeurig onderzoek leverde echter blijkbaar geen resultaat op, want nadat de Groote Onbekende de kostbare spreij weer glad had getrokken, begon hij de wanden van de kamer te bekijken.

Met een kleinen hamer, welke hij ook uit het taschje te voorschijn had gehaald, beklopte hij bijna elken vierkanten decimeter der muren; op het bruinleeren behangsel zocht hij naar de mogelijke sporen van een geheime kast, achter den spiegel en het groote vrouwen portret, dat waarschijnlijk de moeder van den hertog voorstelde, bekeek hij met scherp blik, zoekende naar een kunstig verborgen schuilplaats, maar niets vond hij, dat zijn moeite loonde.

Maar lord Lister gaf den moed nog niet op.

De slanke, lenige gestalte, gekleed in het gladde tricot, bukte zich nu voorover, om het sneeuw witte berenvel, dat vóór het bed een gedeelte van den gladgewreven parketvloer bedekte, te verwijderen.

En toen keek hij eenige oogenblikken naar den houten vloer, met massieve blokjes ingelegd.

Weer werd het leeren taschje geopend en daaruit kwamen nu een sterk vergrootglas en een uiterst fijn-

geslepen, lang en smal breekbeiteltje te voorschijn.

En plat op zijn buik liggende, langzaam en als een slangachtig wezen over den gladden vloer kruipende, onderzocht hij, met het vergrootglas gewapend, elk houtblokje afzonderlijk.

Telkens weer trachtte hij het vlijmscherpe beiteltje in de uiterst smalle naden tusschen de stukjes hout te werken, doch telkens weer kwam hij tot de overtuiging, dat hij nog niet had gevonden, wat hij zocht.

Langzaam, heel langzaam bewoog zich de zwarte gestalte over den vloer.

Raffles was nu de plaats genaderd, waar zoeven de breede kop van de witte berehuid had gelegen, toen hij plotseling zacht, bijna onhoorbaar floot.

De oogen van den gentleman-dief schitterden en zijn gelaat vertoonde, voor zoover het niet achter den rossigen baard en knevel verborgen was, een uitdrukking van spanning.

Weer werd het dunne beiteltje tusschen de voegen van twee houtblokjes gestoken en..... zonder eenige moeite lichtte Raffles het blokje uit den vloer.

Een trek van groote voldoening verscheen op zijn gelaat, nu hij in de rechthoekige opening, welke er was ontstaan, een precies daarin passend doosje ontdekte.

Ook dit verwijderde hij van zijn plaats en nu zag hij, dat het losse blokje slechts half zoo dik was als de andere, die, stevig aan elkaar sluitend, den bodem bedekten.

Lord Lister stond op uit zijn liggende houding en, met het wit cartonnen doosje in de hand, nam hij plaats in den fauteuil, die tegenover het bed stond.

Raffles opende het doosje, dat bijna geen gewicht scheen te bevatten en haalde er een blauw papieren zakje en een in vieren gevouwen stuk papier uit te voorschijn.

Eerst bekeek hij het zakje.

Op een klein, ovaal etiquet, dat erop geplakt was, las hij den naam van een apotheker en diens adres in New-York en daaronder het woord „morphine.”

„Ik dacht het!” mompelde de Groote Onbekende, „dus toch...”

Toen vouwde hij het papier, dat onder in de doos had gelegen, open en al dadelijk bemerkte hij, dat het een velletje postpapier van den overleden hertog was.

In den linkerbovenhoek waren diens initialen aangebracht met daarboven het hertogelijke kroontje.

En gemakkelijk achterover geleund in den stoel van Bertie Silverton, las Raffles het volgende:

„Ik hoop, dat dit eerst gevonden zal worden lang na den dood van mij en mijn echtgenoot, want ik wensch, dat op haar de verdenking zal rusten van het misdrijf, waaraan ik mijzelf straks zal schuldig maken.

Een misdrijf, dat erfelijk is in mijn familie, dat van geslacht op geslacht is overgegaan en... dat ook een eind aan *mijn* leven zal maken.

Reeds jaren geleden had ik het vaste voor-nemen om, zoodra ik mijzelf totaal geruïneerd zou hebben, het voorbeeld van mijn familieleden te volgen.

Door mijn huwelijk echter met Lily Annsberg, de schatrijke Amerikaansche, meende ik, voor mijn verdere leven gevrijwaard te zullen zijn voor geldzorgen.

Maar ik had geen rekening gehouden met die tweede duivel, die in mijn familie van het eene geslacht op het andere overgaat en die zijn slachtoffers langzaam, maar zeker, in het verderf sleept.

De speelduivel!

Hem heb ik niet kunnen ontkomen, — trouwens, ik heb er ook nooit veel moeite voor gedaan!

Ik heb gespeeld, telkens weer opnieuw, onop-houdelijk groote sommen verloren; een aanzienlijk deel van de millioenen, die mijn vrouw mee ten huwelijk bracht, aan de groene tafel verdobbeld.

Steeds weer opnieuw verschafte Lily mij de middelen om mij over te geven aan dien harts-tocht, maar ik wensch haar verwijten, haar terech-wijzingen niet meer te hooren. Ik wensch mij niet te vernederen voor haar, die, door mij tot hertogin verheven, in mijn oogen toch altijd is gebleven de juffrouw, die kamers verhuurde in een burgerlijk pension in Londen!

Zij is mooi, mijn vrouw, dat weet ik en men zegt, dat zij goed is en lief.

Maar ik haat haar!

Haar vertrouwelijke gesprekken met oude vrienden en kennissen hebben mijn jaloezie steeds weer geprikkeld en haar groote kalmte en zelfbeheer-sching bij de scènes, die ik haar maakte, hebben mij tot het uiterste gedreven.

Nu ga ik een eind maken aan mijn verloren leven, maar tevens ga ik mij wreken op de vrouw, die ik bij mijn leven niet heb kunnen treffen.

Ik zal een gedeelte van de morphine, die ik reeds in Amerika in mijn bezit had, aanwenden om een eind aan mijn bestaan te maken, doch een ander deel zal dienen om op haar, die mij gedurende mijn ziekte verpleegt, de verdenking te laten vallen van moord.

In het drinkwater en het voedsel, dat zich in mijn slaapkamer bevindt, zal ik morphine mengen en ook in het juweelkistje van mijn vrouw zal na mijn dood een voorraad morphine worden gevonden.

Zoo zal ik mij wreken op Lily Baker, de kamerverhuurster van Clandon Street.

BERTIE hertog SILVERTON."

Eenige oogenblikken keek de Groote Onbekende met starenden blik voor zich uit.

Toen kwam de energieke uitdrukking weer in zijn groote donkere oogen terug en als met een ruk stond hij op uit den stoel.

Hij scheen reeds volkomen met zichzelf eens te zijn, hoe hij verder zou handelen, want zonder een oog-enblik te aarzelen vouwde hij de nagelaten bekentenis van Bertie Silverton weer dicht, borg het papier en het zakje met de overblijfselen der morphine weer in het cartonnen doosje en bracht dit terug naar het schuilhoekje onder den houten parketvloer.

„Dat hadt je niet vermoed, hertog," mompelde hij achter zijn roode snor, terwijl hij het losse blokje weer kunstig op zijn oude plaats terugbracht, „dat reeds nu, terwijl hier beneden nog wordt gewaakt bij je lijk, je geheim is ontmaskerd.

Jij hadt gehoopt, dat er vele jaren zouden voorbij-gaan, voordat de smaad werd weggenomen van je vrouw, die rein en onschuldig is als een engel."

De slanke man in zijn zwarte kleeding bracht zorg-vuldig alles in de sterfkamer weer in den toestand terug, waarin hij het had gevonden, toen schoof hij den grendel terug van de deur, draaide het electriche licht uit en verliet het vertrek door de glazen deuren, die op het zinken terras uitkwamen.

Geen vijf minuten later hoorde Hoper, die nog steeds in zijn donker schuilhoekje de wacht hield, een zacht en kort gefluit, het afgesproken teeken tusschen hem en den „graaf."

Hij keek naar boven en begreep uit een sein met de hand, dat de ander hem gaf, dat hij weer terug kon komen.

In een oogwenk had hij zich handig naar boven ge-

werkt en keek zwijgend zijn voornamen makker aan.

„Kom mee!” was alles, wat deze hem toefluisterde, terwijl hij zich weer in zijn „dievenjas” hulde.

Als twee zwarte schaduwen liepen zij over het platform, totdat zij het venster weer hadden bereikt, waar de vriendin van Arthur Hoper op hen wachtte.

„Alles veilig?” vroeg Hoper haar en op haar bevestigend antwoord vervolgde hij:

„Ga jij eerst naar beneden Kate en kijk uit of ze nog niet komen.”

„Zoo vroeg komen ze nooit,” klonk het terug, „maar ik zal vooruitgaan.”

Inderdaad bleek het terrein volkomen veilig en geen minuut daarna had de kamenier de huisdeur gesloten achter de beide geheimzinnige bezoekers.

Glimlachend borg zij ook het tweede goudstuk, dat de lange heer in de wijde overjas haar had gegeven weg in haar zilveren beursje.

„Ik heb je hulp niet meer nodig, Hoper,” sprak Raffles tot den „chef van het vak”.

„Dat was geen zwaar werk voor mij dezen keer,” klonk het terug.

„Ga jij je eigen weg, ik rijd alleen terug,” vervolgde de Groote Onbekende.

Toen bleef hij even stilstaan en overhandigde den ander een banknoot van vijftig pond.

„Adieu Hoper, tot een volgenden keer!”

„Dank u wel, graaf! U kunt altijd op mij rekenen! Als meneer de graaf weer eens een zaakje voor me heeft...”

En beleefd aan zijn pet tikkend, sloeg Hoper de zijstraat in, terwijl Raffles doorliep naar den hoek van Onslow Gardens en Parklane.

In de donkere schaduw van den hoogen muur wachtte nog steeds de kleine, zwarte auto.

De chauffeur, gekleed in een zwarte jas, de donkere pet op het hoofd, had zooeven een versche pruim genomen. Dit was de eenige afleiding, die hij had op dezen nachtelijken tocht, want het rooken was hem op dergelijke uitstapjes ten strengste verboden en hij mocht zelfs niet, om den tijd wat te bekorten, in de buurt van de auto heen en weer loopen.

Eindelijk zag hij op korten afstand een persoon met vlugge schreden naderen en reeds had hij in dezen heer den eigenaar van de zwarte auto herkend.

„Terug naar Regent Park!” beval lord Lister en geruischloos gleed de „Camera Obscura” voort door de Londensche straten.

Charly Brand was zooeven thuisgekomen. Het feeënballet in Empire Theatre was hem toch niet meegevallen.

Neen, dat hadden Edward en hij beter gezien in Parijs. Hoe lang was dat nu al weer geleden? Zeker al drie jaar, het was geweest op hun doorreis naar Algiers; waarheen Charly zijn vriend had vergezeld en aan welke reis voor hem tal van aangename herinneringen waren verbonden.

Nu lag Charly languit op den breeden divan, die met een zwaar Perzische kleed bedekt was en rookte zijn fijne havanna.

Plotseling werd de deur van de studeerkamer geopend en een man met een allerongunstigst uiterlijk stond op den drempel. En heel beleefd scheen de onverwachte bezoeker ook niet te zijn, tenminste hij hield zijn pet op het hoofd en groette niet eens.

Charly had onmiddellijk de „dievenjas”, die de lange gestalte van den binnenkomende omsloot herkend en sprak lachend, zich halverwege uit zijn luie houding oprichtende:

„Kun je niet eerst behoorlijk kloppen, voordat je binnenkomt?”

Het gelaat van den roodharige vertrok zich tot een breeden grijns. Hij sloot de deur achter zich dicht, ontdeed zich van zijn breedgerande pet en wijde overjas en stond nu voor zijn jongen vriend in het nauwsluitende zwarte tricot.

„Mijn hemel Edward, wat zie je er potsierlijk uit! Waar ben jij geweest?” riep Charly uit en met de elleboog weer geleund in de zijden kussens van den divan keek hij er naar, hoe lord Lister zijn rossigen krullenpruik, baard en snor losmaakte en op een klein tafeltje aan zijn rechterhand legde. „Het lijkt wel of je van een gemaskerd bal komt! Werd er mooi gedanst?”

En met meer ernst in de stem dan Charly had verwacht, antwoordde de Groote Onbekende:

„Ja mijn jongen! Den „danse macabre!” Den doodendans!”

Toen belde hij James en liet zich door dezen een sterk kop koffie brengen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het werk van Raffles.

Het was de dag vóór de begrafenis van hertog Bertie Silverton. De grootste opwinding heerschte in de Londensche hooge kringen. En allen bespraken de vreeselijke gebeurtenis, de vreeselijke daad, door de hertogin bedreven.

In zijn bureau in Scotland-Yard zat politie-inspecteur Baxter een geurigen havannah te rooken. Hij dicteerde zijn secretaris Marholm, bijgenaamd „de vloó”, een proces-verbaal.

Toen dat werk geëindigd was, zuchtte hij eens diep, geeuwde hoorbaar en zei toen: „Marholm, we hebben vandaag hard gewerkt — héél hard gewerkt. Ik zal nu wat gaan rusten.”

„Slaap lekker, inspecteur!”

„Slapen? Wie praat er van slapen?”

„O, vraag excuus inspecteur — ik dacht soms, het zou niet voor den eersten keer zijn!”

„Wát zou niet voor den eersten keer zijn!” stooft Baxter op met woedend gebaar! „Zal ik je eens vertellen, wat voor de *laatste* maal moet gebeurd zijn? Dat jij zoo'n grooten, brutalen mond opzet tegen je chef! Hoor je, Marholm, je chef! Pas op, dat ik je niet voor ontslag voordraag wegens insubordinatie!”

De „vloó” haalde de schouders op, snoof hoorbaar door zijn neus, blies zware wolken uit zijn pijpje, dat gestopt was met „Amersfoorter” en zei op uitdagenden toon, want aan Baxters dreigementen had hij zich nog nooit gestoord:

„O chef, hoogvereerde chef, wat bent u vandaag bijzonder prikkelbaar. Ik vond u in den laatsten tijd anders steeds in zoo'n goed humeur! En ik had die goede luim al in verband gebracht met Raffles' ver-

dwijning uit Londen! Dat was een pak van uw hart, inspecteur!”

Inderdaad!

Het was een pak van het hart geweest van den braven inspecteur, toen hij hoorde, dat de Groote Onbekende, in gezelschap van zijn onafscheidelijken secretaris zich voor „onbepaalden tijd” naar het buitenland had begeven.

En ditmaal was het geen grapje!

Baxter had het gehoord uit de meest betrouwbare bronnen, dat hij vooreerst geen last of overlast zou hebben van den man, die hem voortdurend een hinderpaal was geweest op zijn levensweg, die zijn werklust, zóó hij dien al eens had, verlamde, zijn ijver bekoelden.

Want hoe tientallen van keeren was het niet gebeurd, dat Raffles, de gentleman-dief den een of anderen misdadiger had opgespoord, terwijl inspecteur Baxter op dwaalwegen zocht naar den vermeenden boef.

Baxter dacht aan dat alles en een zucht van verlichting ontsnapte hem.

Ja, hij was in z'n nopjes, dat die brutale Ruffles niet in Londen woonde.

„Ja, inspecteur,” herhaalde Marholm met een onnoozel gezicht, „dat was een pak van uw hart, nietwaar?”

„Hou je brutalen mond, of je gaat er op staan den voet uit,” snauwde Baxter.

„Maar chef!”

„Wat, maar — —”

„M'n mond houden? Ik? Maar als ik niet meer kan praten, dan heb ik heelemaal niets meer te doen.”

„Je bent de grootste lulak, dien ik ken”, stoof Baxter op.

„Op één na, inspecteur, op één na!”

„En die eene is?”

„Raad eens, inspecteur!”

Marholm had ternauwernood deze woorden gesproken, toen er aan de deur werd geklopt.

Een kleine jongen, in blauw uniform met zilveren tressen trad binnen.

„Mr. Baxter?”

„Die ben ik!”

„Please, sir!”

De jongen overhandigde een groote, gele enveloppe.

„Van wien?”

„Weet ik niet, sir! Good bye, sir!”

De jongen boog, draaide zich om en verdween.

Baxter, vóór den brief te openen, draaide dien om en om en nog eens om.

Toen, met een gewichtig air, en alsof hem nu te binnen schoot, dat hij dit gewichtig epistel wachtte, zei hij:

„Juist, dat zal het schrijven zijn van den referendaris van Zijne Majesteit!”

„Ik zie anders geen koninklijk wapen,” merkte de „vloo” droog op.

Baxter smoorde een vloek en bromde een verwensching tusschen de tanden.

Daarna opende hij de envelop, haalde een groot vel papier te voorschijn en begon te lezen.

Zijn oogen werden hoe langer hoe grooter, zijn mond viel open, zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd.

„Allemachtig,” steunde hij, „alweer die naam!”

Het papier ontgleed zijn handen en Marholm haastte zich, het op te rapen.

Het eerste, wat „de vloo” zag, was de naam:

JOHN C. RAFFLES.

Toen las hij het volgende:

Londen, Club of Lords.

Hooggeachte Inspecteur Baxter.

Daar ben ik dan eindelijk weer eens op komen dagen — ditmaal om u te helpen! —

Ge kunt lauweren oogsten. Ga met twee van uw beste detectives (vergeet ook uw braven secretaris Marholm niet) naar het sterfhuis van Hertog Silverton in Onslow Gardens. In de sterfkamer zult ge het vinden. Onder de achttiende plank van den parketvloer, geteld van het hoofdeinde van

het ledikant, gaande naar rechts, naar den kant van de ramen.

Haast u met uw werk. Ik groet u vriendschappelijk en zal, als het weer te pas mocht komen, niet nalaten, u danig bij den neus te nemen.

JOHN. C. R.”

De laatste zin was het, die Baxter zoozeer in twijfel bracht, dat hij besloot, niet te gaan.

„Nee, Marholm,” zei hij op een toon vol overtuiging, „we gaan niet. Raffles is in staat om mij zelfs in een sterfhuis belachelijk te maken en een zot figuur te doen slaan!”

Marholm's pijpje dampte als een stoomketel, vóórdat hij antwoordde:

„Als u niet gaat, inspecteur — wel — hm — ziet u — dan ga ik. Dan doe ik dat zaakje op m'n eigen houtje, ziet u! U kunt van Raffles denken wat u wilt, maar hij is teveel gentleman om in een sterfhuis kaabaal te gaan schoppen!”

Baxter dacht na — langen tijd. Als Baxter dacht, had hij daarvoor steeds veel tijd noodig, omdat het denken hem nu juist niet al te vlot af ging.

„Goed, Marholm, ik zal nog eens, maar voor het laatst in mijn leven, je raad opvolgen! We zullen over een uur naar Onslow Gardens optrekken!”

En aldus geschiedde!

Heel het Vereenigd Koninkrijk was verbijsterd, toen het uit de dagbladen vernam, hoe Hertog Adelbert Silverton, die onder zulke verdachte omstandigheden het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld, zich niet had ontzien, om door een laaghartige daad — de laatste uit zijn leven — zijn geslacht te bezoe-
delen.

Van heinde en verre stroomden inspecteur Bascher de gelukwenschen toe, en allerwege werd zijn speurderszin geroemd.

De hooge borst van den inspecteur van Scotland Yard zwol en zwol — steeds hooger.

Totdat aan al die roem en eer een einde kwam op een wijze, die viel als een ratelende donderslag aan helderen hemel.

Een week nadat Hertogin Lily Silverton haar eer en goeden naam had teruggekregen, kon men in de groote Londensche bladen lezen:

Het werk van John C. Raffles.

Niet Baxter, den goedigen, genoeglijken inspecteur van Scotland Yard komt de hooge eer toe, de ware toedracht van Hertog Silvertons

rampzalig einde aan het licht te hebben gebracht.

Het was niemand anders dan de Groote Onbekende gentleman-dief, *John C. Raffles*, die, na zich van den toestand in den Huize Silverton op de hoogte te hebben gesteld, de afwikkeling der zaak overliet aan James Baxter, nadat hij dezen er van had verwittigd.

Hulde aan John C. Raffles, den kampioen voor verdrukten en onrechtvaardig bejegenden!" In een noot had de „Times” nog aan dit bericht toegevoegd:

„Wij betreuren het, dat inspecteur Baxter geen belangrijker rol had gespeeld in deze interessante geschiedenis dan die van — stroopop”.

Toen Baxter, in zijn bureau-stoel gezeten, dit bericht met de toevoeging las, was hij een beroerte van ergernis nabij.

Hij smeed zijn inktpot aan stukken en kneep, van louter woede, een handvol havanna's aan stof.

Toen hij een beetje uitgeraasd had, wendde hij zich tot Marholm, die rustig z'n pijpje dampte.

„Marholm,” barstte hij los, „als ik wist, dat *jij* — dan — dan —”

De „vloer” draaide z'n stoel een halven slag om, deed een flinken haal en zei:

„Beste, Hollandsche tabak, chef. En — uitstekend voor de zenuwen! Wilt u niet eens opsteken?”

Titel van het volgend nummer (117):

DE MUSEUMDIEFSTAL.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

Leica-camera's en foto-artikelen zijn de besten.

„IMPERIAL” platen

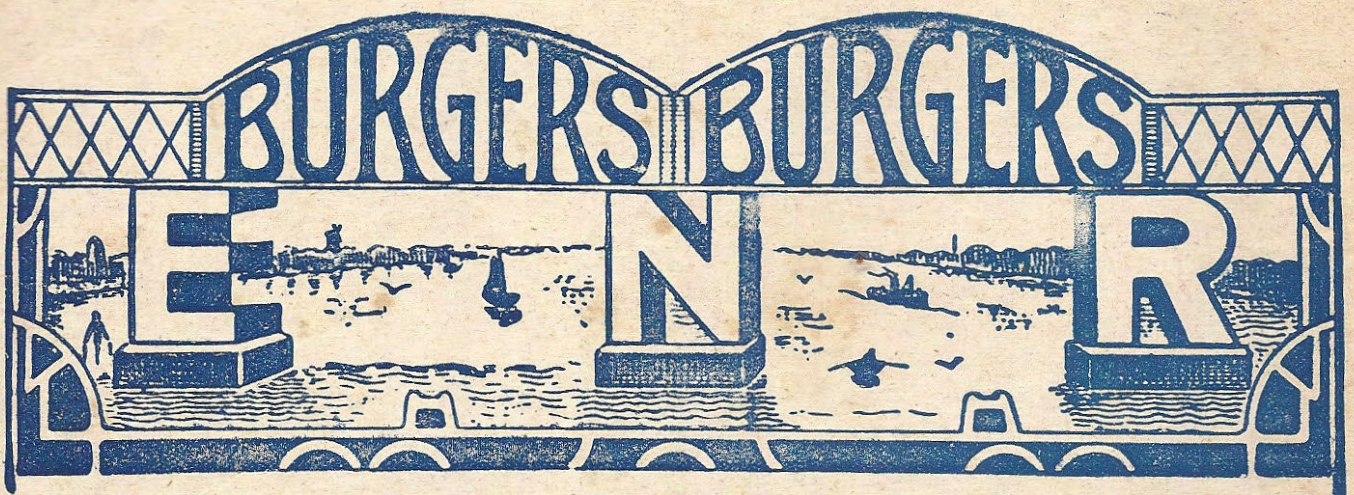
zijn de snelste en meest betrouwbare.

Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Leica* handboekje No. 3 bij

- - E. FISCHER Jr. - -
88, GELDERSCHEKADE - AMSTERDAM

Levering naar het Buitenland uitsluitend tegen vooruitzending van het bedrag.

Veel wordt als RIJwiel aangeboden
dat eigenlijk VERKOOPlwiel moest
heeten. Een rijwiel in den echten zin
des woords is een _____

BURGERS
E. N. R.

Het voldoet aan de _____
_____ allerstrengste eischen.